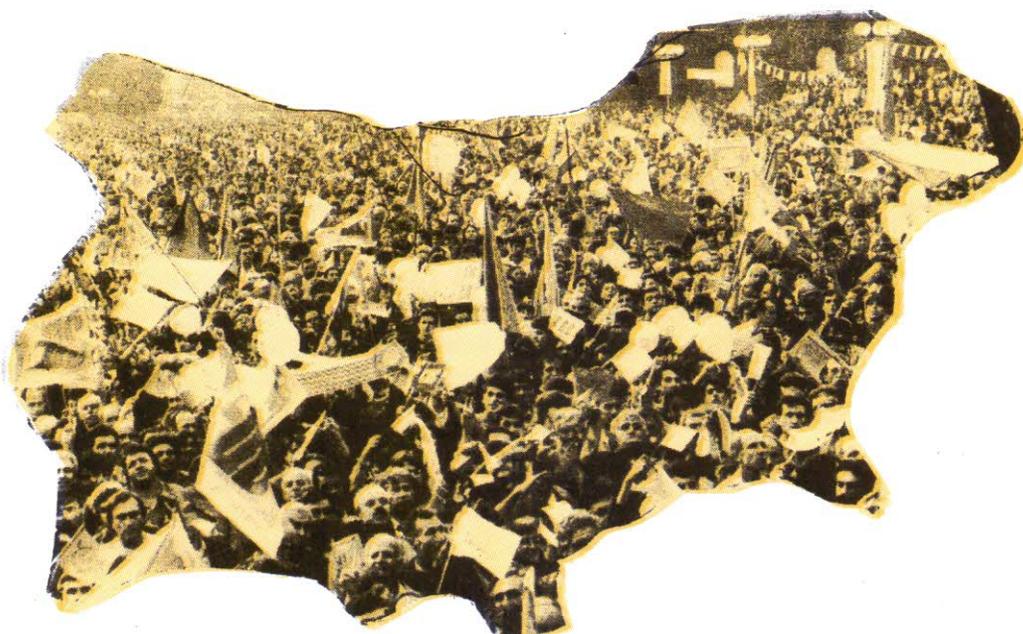

БОРБА®

ВЪРА, СИЛА, СУВЕРЕНИТЕТЪ

BORBA®

**PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.
SEPTEMBER, 1996**

ЖЕРТВИ

на КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

архитектъ Негълко Мариновъ Негълковъ Кашаровъ
роденъ на 24. XII. 1924 г. - езекутиранъ на 18. XI. 1952 г. въ Софийския затворъ

Презъ 1949 г. написва „Сталинъ значи робство“, защото съ чистото сърце на младъ и мислѣщъ българинъ прозрѣ начеващата червена робия на народа си.

Доносници го предадоха. Държавна сигурность го осжди на смъртъ за прозрѣнието му и първи Софийски воененъ областенъ съдъ въ составъ:

Прокурори: майоръ М. Ангеловъ и капитанъ В. Момчиловъ,
и Съдъ: председателъ майоръ В. Нанчевъ и членове ст. лейт. Т. Мешковъ, лейт. Б. Йотовъ

изпълниха поржката, като постановиха смъртната му присжда.

Палачитѣ я изпълниха на 18. XI. 1952 г. въ Софийския затворъ.

Съ младата си алена кръвь стана единъ отъ съзидателитѣ на синята идея.

*Ето още едно отъ многото престѣпни лица на социалистическата „хуманность“.
Нейнитѣ ревностни изпълнители - отъ комунистическитѣ фанатици отъ висшия ешалонъ до комунистическитѣ чиновничета-мижитурки - никога нѣма да разбератъ поне малко отъ бол-
китѣ, които сж причинили.
Богъ да е сждникъ!*

НАРОДЕН СЪВЕТЪ
ФИНАНСОВЪ
№ 1976-1988
1976
г-р. ТОЛБУХИН

Дръжката на 10. VI. 1976 год.

Т У К

ДО СД "ИЗГРАЖДАНЕ НА НАСЕЛЕНИТЕ
МЕСТА "

На основание присжда от 26. IX. 1975 година по дело № 4
"СА" 1975 година на Соф. градски съд-наказателна колегия 6-осжда
Никола Стефанов Чумурлийски на смъртъ чрез разстрел и конфискация
на имуществото му в полза на държавата.

Предвид горното, молим, да преведете сумата, вт 550 лв.
която същият прлучават срещу отчужден имот за детска гретина по
ул. "Калиakra", като н-к на Йорденка Чумурлийска, в полза на
Републиканският бюджет, като ни уведомите писмено за датата на
платежното нареждане с което сте направили превода.

Горното изпълнете в най-краткъ срок.

Н-К ОТДЕЛ :

[Signature]
/ М. ПОПОВ /

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

[Signature]
/ Ж. НИКОЛОВ /

*Никога не ще забравимъ!
Никога не ще простимъ!*

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, ИНК.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ Иванъ Дочевъ — Основателъ
+ Д-ръ Георги Панриковъ — Редакторъ

Редактура Комитетъ

Година 45, брой 3

Книжка сто двадесет и трета

Септември 1996

Д-ръ Иванъ Дочевъ
Почетенъ Председателъ на Б.Н.Ф.

Политическитѣ събития, които се разви-
ха въ България презъ 1989 год. и следъ това,
досега, поставиха Българския народъ предъ
единъ кръстопътъ.

Презъ всичкитѣ 45 години на комунисти-
ческия режимъ тѣхната пропаганда постоян-
но и настойчиво внушаваше на българскитѣ
граждани - набиваше въ главата имъ - че уп-
равлението имъ е силно и несъкруσιμο, че
всичко, което става и се проектира да стане,
се контролира и нарежда отъ партията. Нищо
друго не може да се мисли, че може да стане -
българскиятъ народъ не бива да си прави илю-
зии тѣ, че нѣкой отъ Западъ ще дойде да по-
могне въ опозицията му срещу комуниститѣ и
че единствената възможност, която гражда-
нитѣ иматъ, за да живѣятъ и просъществува-
тъ, е да се подчиняватъ и изпълняватъ, да мъл-
чатъ и да търпятъ.

Днешнитѣ граждани на България, които
сж на средна възраст, не знаятъ истината отъ
миналото отъ преди 9. 9. 1944 год., тѣ помнятъ
и знаятъ само това, което комуниститѣ сж имъ
казвали и внушавали!

Презъ време на комунистическия режимъ
въ България ставаха избори, народътъ отиваше
и гласуваше, но всѣки знае, че това бѣше единъ

Правото на българския народъ да реши!

„театър“, в който гласоподавателитѣ бѣха ма-
рионетки, които вършатъ това, което имъ се на-
режда, и никой не се интересува отъ мнението
на народа или неговитѣ желания. Резултатитѣ
на тия избори се знаеха предварително и никой
не можеше да възразява или оспорва.

Помнейки много добре това положение,
нашиятъ народъ посрещна съ скептицизъмъ
промѣната. Може би тамъ задъ „завесата“ ко-
муниститѣ разиграватъ нѣкакъвъ новъ пъкленъ
планъ, както преди, да предизвикатъ опозици-
ята да се покаже и следъ това да последва но-
ва чистка?

„Оржжието“, което демокрацията дава въ
рѣшетѣ на народа, бюлетината, чрезъ която
той може да изрази свободно волята си, въ на-
шия случай, въ България, може да се окаже,
че това „оржие“ нѣма тая сила, каквато му е
дадена въ свободнитѣ страни на Западъ.

Имайки предъ очитѣ си незабравимата
картина на преживѣното презъ времето на ко-
мунистическия режимъ, за да се предпази отъ
понасяне на нови страдания и даване на нови
жертви, нашиятъ народъ пристѣпи предпазли-
во къмъ приемането на промѣната, докато не
се увѣри, че има гаранция, на която може да
се разчита.

При следващите избори в 1991 год. много граждани преодолѣха съмненията си и гласуваха за опозицията. Тя получи мнозинство в Народното Събрание и бѣ съставено първото **некомунистическо правителство**. Това обнадеди народа и извика известен ентусиазъм. Но...

Невъзможността на Правителството от 1991 год. да се справи с комунистите и бързо да намѣри разрешение на крещящата нужда за икономическо подобрене и особено удара от „вжтре“, който бѣ нанесен на Правителството, като избрани сѣ листата на опозицията Народни Представители, явно инфилтрирани от комунистите в редовете на опозицията, напуснаха опозицията и минаха на „другата“ страна, станаха причина Правителството да загуби мнозинството в Народното Събрание и скоро следъ това да падне. Тѣзи факти отново потвърдиха, че съмненията на народа, че нѣма истинска промѣна, сж били не безъ основание.

Периодът на управлението на чиновническите правителства на Беровъ и Инджова бѣ наблюдаванъ внимателно отъ нашия народъ, за да реши какво да предприеме, но нищо не му подсказа, че той не е правъ в заключенята си.

В изборите, станали презъ 1994 год., като резултатъ на всичко, което досега казахме за състоянието всрѣдъ нашия народъ, гражданите, разочаровани и обезвѣрени, смѣтайки, че така и така тѣхниятъ гласъ е безъ значение, 40% отъ тѣхъ, които сж познати като опозиционери, **не гласуваха!** Комунистите получиха болшинство в Народното Събрание и Виденовъ оглави новото червено Правителство... последствията отъ това не закѣснѣха!

Бързо България загуби всѣкакъвъ престижъ и кредитъ на Западъ. Икономическото положение катастрофално се влоши. Българскиятъ Левъ - нашата валута, се обезцени немовѣрно. Престъпността ненаказуемо се завихри в цѣлата страна - нѣмаше никаква сигурностъ и защита за гражданите. Мафията, оставена свободно, пое контрола на банките и бизнестите и незаконно почна да трупа милиарди печалби в сжщото време, когато народътъ обедняваше и оголяваше. Цените на всички продукти се покачиха толкова високо, че обикновениятъ гражданинъ не можеше да задоволи дори най-насъщните си жизнени

нужди. Народътъ изпадна в мизерия и отново започна да се нарежда на дълги опашки, тоя пътъ дори и за хлѣбъ!

Хората се стреснаха - **какво стана**, че комунистите отново сж на власт? Нѣмаше сега чужда армия, която да окупира държавата и ги наложи. **Каква грѣшка бѣше направена, кога и какъ?** Всички задаваха тоя въпросъ и търсѣха отговоръ! Нѣмаше и не можеше да се намѣри другъ отговоръ или друго обяснение, освенъ че: комунистите отново дойдоха на власт само поради това, че 40% отъ гражданите не гласуваха - ако тѣ бѣха гласували, ние никога нѣмаше отново да имаме червено Правителство.

Погрѣшно и неправилно е била оценена силата на „оржжието“, което демокрацията дава в рѣцетите на народа - бюлетината.

Направената грѣшка в изборите презъ 1994 год. **никога повече не бива да се повтори!**

Взѣлъ твърдо това решение нашиятъ народъ масово взе участие в предварителните избори за номиниране кандидатъ на опозицията за Президентъ. Три пъти повече хора отидоха и гласуваха, отколкото се предполагаше. Петъръ Стояновъ бѣ номиниранъ сѣ грамадно болшинство!

Резултатите отъ предварителните избори потвърдиха, че наистина „оржжието“, което демокрацията дава в рѣцетите на гражданите - бюлетината, е солидно и здраво „оржие“, което осигурява **правото българскиятъ народъ да реши** кой ще бѣде новиятъ Президентъ на България, и по-нататъкъ, в следствие, каква политика трѣбва да се провежда за реализиране на народните въжделения - да се осигури едно по-добро бъдеще за народъ и Родина!

Сияние озарява лицата на гражданите. Вѣрата в собствените сили да изковатъ съдбата си, тѣ самите, е укрепена! Народътъ ни високо вдига чело, изправя се и сѣ нескривана готовностъ ще демонстрира решението си да каже **тежката си дума** и избере за Президентъ на България номинирания отъ него кандидатъ на опозицията **Петъръ Стояновъ**, сѣ избирането на когото се откриватъ възможностите за истинска промѣна и подобрене!

Нѣма повече съмнения или колебания! Единствениятъ въпросъ, който днесъ гражданите задаватъ и питатъ, е:

Кога ще бѣдатъ изборите!

Bulgarian National Front, Inc.

Founded 1947

WORLD CENTRAL COMMITTEE

DR. IVAN DOCHEFF
Honorary President

15 Юлий 1996 г.

Incorporated in the State of New York
November 7, 1958
Non Profit Organization

Illinois 23307, November 16, 1962
Federal Tax Exempt #36-3208582
I.R.S. Sect. 501-State of Illinois 1987
Trade Mark Registration "BORBA"
N.Y. 38R-11031, November 20, 1967

Mailing Address:

P.O. Box 46250
Chicago, IL 60646, U.S.A.

EXECUTIVE BOARD

PRESIDIUM

Alex Darvodelsky, Dipl. Ing.
U.S.A.
George Lazarow, Dipl. Ing.
Germany
Д-р. Георгиев, Дипл. Инж.
Bulgaria
Marin Marinov, Esq.
U.S.A.
Dr. Angel Todoroff
Canada

SECRETARY

Simeon Saraivanov

TREASURER

Krum Radev

ADVISERS

T. Gradinarov
M. Gergoff
T. Todorov
D. Zagorsky

CONTROLLERS

Dr. V. Velez
P. Nikoloff
V. Jordanov

BOARD OF DIRECTORS

Dr. St. Staneff
Texas, U.S.A.
Georg Popov, Dipl. Ing.
Germany
Dr. Ilia Popov
Brazil
Stefan Kashoff
Turkey
Jivko Srebrov
QL-Australia
Dr. I. Dobrev
B.C. Canada
Dr. A. Darvodelsky
Illinois, U.S.A.
Enrico Del Bello
Italy
Michael Michailov
California, U.S.A.
Atanas Gueorgieff
New Zealand
Ivan Ivanov
Spain
A. Simeonova, Ing.
Sweden
Emil Atanasov
New York, U.S.A.
Peter Bankov
Montreal, Canada
Nikola Janakiev
Illinois, U.S.A.
Dr. M. Neresoff
Venezuela
Luka Arsov
Niagara Falls, Canada
Nasko Bochev
Brazil
Josef Zagorsky
Switzerland
St. Arnaudoff, Dipl.
New Jersey, U.S.A.
Peter Petrov
Vic-Australia
Ivan Traykov
Austria
Peter Zaharoff
Czechia
Kiril Kirlov
England
Zahari Prestavski
Holland
Dimiter Nikolov
Ottawa, Canada
George Antonoff
Arizona, U.S.A.
Jordan Ivanov
Florida, U.S.A.
Lissa Usseva, Ing.
South Africa
Borislav Borissov
Chicago, U.S.A.

До Г.Г. Членоветъ на Ц.У.С.,
Председателитъ на Клоноветъ
и Членоветъ на Българския
Националенъ Фронтъ, Инк.

О К Р Ж Н О

За свикване на 25-ия Дву-годишенъ
Конгресъ на Българския Националенъ
Фронтъ, Инк.

Драги Съидейници,

По общо решение на членоветъ на Изпълнителния
Съветъ на Ц.У.С. на Б.Н.Ф. и съгласно чл.13, отъ Ус-
тава на Организацията

СВИКВА СЕ НА ЗАСЕДАНИЕ
25-ия ДВУ-ГОДИШЕНЪ КОНГРЕСЪ НА
БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, ИНК.

На всички е известно непоносимото положение въ което се
намира днесъ България. Комунистическата зараза продължава да
зърлува и задушва демократическото развитие. Предстоящитъ избори
за новъ Президентъ, които ще се произведатъ следъ нѣколко месеци
сѫ решителни за бъдещето на народа и страната ни. Дългъ на всич-
ки ни е да продължимъ борбата, започната преди 52 години, до пълна
победа. На Конгреса има да вземемъ решения за онова което ние
трѣбва да направимъ за да помогнемъ на нашия народъ и Родина.
Присѣтствието на всички е отъ голѣма важность.

До скоро виждане въ Чикаго !

ЗА БЪЛГАРИЯ !

Президиумъ на Българския Националенъ Фронтъ, Инк.

Дипл. Инж. Александъръ Дърводѣлски

Д-ръ Ангелъ Тодоровъ

Членоветъ на Ц.У.С. на Б.Н.Ф.

Къмъ силитѣ на стария порядъкъ

Безотечественици,
Опомнете се, спрете!

Потиснете властническитѣ си амбиции! Изчистете погрѣшкитѣ на вашитѣ бащи и съидейници, причинили ни толкова страдания, лишили ни отъ най-човѣшкото - радостъ и усмивка!

Идете си! По-достойно е!

Вие, „архитекти“ на времето, осъзнайте, че то вече не работи за васъ! Манипулативнитѣ ви методи на лъжи и дезинформации сж история и никога не ще заработятъ въ ваша полза. Вашитѣ идеи и формули се самопогребахъ. Логиченъ завършекъ на безсмислието, дошло съ насилие и поддържано съ тероръ, влѣзло въ противоречие съ най-човѣшкитѣ добродетели - Любовь, Доброта, Истина. На тѣхъ вие противопоставихте лъжата, злото и човѣкомразието.

„Въ името на народа“ вие обезличавахте, изтривахте историческа паметъ и родъ, традиции и празници.

Вие сгрѣшихте!

Не оценихте духовната мощъ на народа, неговата нравственостъ и човѣчностъ, стремежа му да съгражда, да твори.

Дръзнахте отъ гордия и достоенъ човѣкъ да направите робъ. Отнехте му най-милото, най-българското - земята, къмъ която той винаги се е отнасялъ съ най-топли грижи и любовь, въ която той се кънѣше и бранѣше до смъртъ и която го обдаряваше щедро. Това е свещена земя, на която Българинътъ е билъ винаги стопанинъ, това е земята, на която Българската майка е родила и откърмила **Мжжетѣ на България**, за които свещенъ дългъ винаги е било **Родолюбието**, изпитано чрезъ страданията и саможертвата.

Тѣзи **Свѣти мжже**, тѣзи „великани на духа“ изведоха България до не единъ връхъ презъ хилядолѣтния ѝ пътъ. За тѣхъ народътъ ни е отредилъ **незабравя** и е поставилъ тѣхнитѣ светли и чисти образи въ храмоветѣ си. Къмъ тѣхъ въ дни на горчилка и страдание Българскиятъ народъ е отправялъ и отправя най-горещитѣ си молитви за „Спасение на България“. Тѣзи чудотворци бгятъ надъ насъ, помагатъ ни. „И чудеса ставаха!“

Това стана преди шестъ години, когато радостъ, обичъ и доброта изпълниха пространството около насъ, когато отъ наслоеното мълчание и мракъ се разлѣ свѣтлина, която пречисти душитѣ ни и озонира въздуха на България.

„Чудото“ стана и сега презъ месецъ май - най-красивия, най-българския, когато едно събитие разтърси страната ни - завръщането на Н.В. Царь Симеонъ II. Най-българското посрещане! „Ела си царю, ела си синко български!“ Какъвъ възторгъ, ликуване, опиянение! Океанъ отъ човѣшка любовь! Толкова много обичъ въ грейналитѣ очи на милионитѣ! Каква сила и красота! Тържествуваше българскиятъ духъ, пазенъ цели петь хиляди години!

То бѣше едно **Преображение!** Едно **Възраждане!**

То е нѣщо повече отъ това, което ние виждаме, което можемъ да изкажемъ, затова „смѣшни ще изглеждатъ усилията на всѣки, който се опитва да задържа стария порядъкъ“.

Неокомунистичкѣ си заслужаватъ кандидатурата за президентъ

България е страна на парадокси отъ различенъ характеръ, а презъ последнитѣ петдесетина години и на политическо безсрамие. Съвсемъ малко отклонение отъ темата - спомняте ли си вечерята-разговоръ по Българската национална телевизия относно проблемитѣ на руската култура? Въ този моментъ България бѣше цѣфнала, само проблемитѣ на руската култура бѣха останали нерешени. Предъ очитѣ на изгладнелия, униженъ и оскърбенъ българинъ се хрупкаше печено съ гъби, рускиятъ посланикъ поучаваше, а единъ виденъ български интелектуалецъ се обръщаше къмъ него съ „Ваше височество“. И този посланикъ не бѣше отъ времето на Достоевски, Мусоргски или Чайковски, не бѣше дори отъ онѣзи унакомислещи срѣди, които, поддържайки Ахматова, Пастернакъ или Солженицинъ, рискуваха да попаднатъ въ далекосевернитѣ лѣчебници на КГБ - не, той си е, както знаемъ, отъ котилото на висшия съветски партруенъ ешелон, представителъ на оная страна, донесла толкова поражения на истинската българска култура и не само на нея. Разбира се, всѣка телевизия е свободна да прави предавания за културата на Буркина Фасо, Шри Ланка, Уганда или Бурунди. Нищо лошо, но въ въпросното предаване личеше нетърпеливото пърхане на българскитѣ комунисти да тракнатъ токове и да се изпънатъ като струни, готови да осъществяватъ отново вѣчно братство. Сиречъ, щомъ руснацитѣ сж съ насъ, никой нѣма да ни отнеме властта, тѣ знаятъ какъ да спасяватъ машинитѣ си.

Комунистичкѣ май нѣматъ говѣрие на човѣкъ, който не е свързанъ достатъчно силно съ Съветския съюз, респективно Русия. Спомнете си кого избраха за президентъ, когато направиха голѣмия завои на своето спасение на 10 ноември 1989 год. - човѣкъ, по време на следването си въ Москва живѣлъ на квартира въ дома на членъ отъ съветското Политбюро. Та и сега - изборътъ им за кандидат-президентъ е толкова силно въ традицията, че просто не може да не предизвика нашето внимание, а вѣроятно и вашето.

Ето съвсемъ накратко житие-битието на бащата на кандидатурата за президентъ Георги Пирински, а по-натамъ ще разберете защо започваме с него.

Роденъ е на 15 августъ 1901 год. въ Банско. На 22-годишна възраст пристига въ САЩ - на 2 августъ 1923 год., където работи като миньоръ въ щата Минесота, а по-късно въ автомобилната индустрия въ щата Мичиганъ. Още презъ 1923 год. е подаль молба за американско гражданство, което му е отказано заради комунистическа дейностъ. Презъ 1941 год. идва нареждане отъ Москва за организиране на емигрантитѣ отъ славянски произходъ и като агентъ на Коминтерна той създава Славянски комитетъ въ гр. Детройтъ, щата Мичиганъ, на 19 октомври сжщата година. Председателъ става г-ръ Осовски - по произходъ полякъ, а секретаръ е Гео Пирински, който въ графата националностъ се пише югославянинъ. Сжщиятъ винаги е защитавалъ тезата, че българитѣ и македонцитѣ сж отъ различни етнически групи и че тѣзи групи трѣбва да влѣзатъ въ общността Югославия. Въ продължение на години Зайковъ (Пирински) работи въ полза на Тито и неговия пратеникъ Димитъръ Влаховъ, а заедно и съ югославскитѣ консули въ САЩ. Малко по-късно неговата дейностъ придобива по-мощенъ характеръ и по искане на Москва на 25-26 априлъ 1942 год. той обединява всички славянски комитети въ единъ общъ Американски Славянски Конгресъ. Въ тази си дейностъ Георги Зайковъ среща американската гражданка отъ словашки произходъ Павлина Клопака - журналистка - и съ нея сключва бракъ, от който на 10 септември 1948 год. се ражда сегашниятъ кандидатъ за президентъ Георги Пирински. Мѣсторождението му е въ Ню Йоркъ. Следъ три години семейството на Георги Зайковъ (Пирински) е напуснало Съединенитѣ щати, тъй като бащата е екстрадиранъ заради противодържавна дейностъ. Фактътъ за мѣсторождението на малкия Георги не е изтъкванъ много-много по разбираеми причини, но както читателътъ се досеща, това е фактъ, който не се скрива лесно.

Е, тогава да обобщимъ съ въпросъ: въ колко страни на свѣта е позволено да станешъ президентъ, ако си роденъ въ друга държава? И тъй като случаятъ тукъ е малко по-сложенъ, ще продължимъ съ въпроситѣ: а ако си получилъ политическа закалка въ страната съ най-мракобесната и насилническа идеология за този вѣкъ; а ако баща ти се е борилъ за разединението на страната, на която ти искашъ да станешъ президентъ; а ако се е срамувалъ отъ българското си гражданство?

И ще отговоримъ: ами това е възможно въ България! Честито!

За да получите по-пълна представа за активитѣ на лицето Георги Николовъ Зайковъ, ще изпол-

зубаме документалната основа на разсекретенитѣ досиета отъ Федералното бюро за разследване и Военното разузнаване на САЩ, които се пазятъ въ архива на Македоно-българския наученъ институтъ „Св. Климентъ Охридски“ въ гр. Детройтъ, щата Мичиганъ, САЩ.

На 16 декемврий 1944 год. Пирински-баща изпраща телеграма до генералъ Гончаровъ - председателъ на Общославянския комитетъ въ Москва да изрази задоволството си отъ екзекуциитѣ следъ така наречения Народенъ сѣдъ.

На приемъ въ Москва по случай Октомврийската революция, на 7 ноемврий 1951 год., Пирински се среща и разговаря съ Харисонъ Солзбъри и кореспондента на „Ню Йоркъ Дейли Уъркъръ“, Джоузефъ Кларкъ, предъ които съ тѣга заявява, че предпочита да живѣе въ САЩ, вмѣсто въ България. (Забележете, изминали сѣ само 95 дена отъ изгонването на въпросната личностъ отъ САЩ. Bravo, Пирински, bravo, Зайковъ - то било сладка работа да си преследванъ въ Съединенитѣ щати, нежели висшъ партиецъ въ България.)

Пирински изпраща телеграма до Тито отъ името на Националния комитетъ на Македоно-Американския Народенъ сѣюзъ, поздравявайки го и благодарейки му за освобождението на Скопие отъ българскитѣ окупатори.

Въ статията въ в. „Дейли Уъркъръ“ отъ 4 августъ 1945 год. Пирински обяснява на читателитѣ, че все още малка частъ отъ Македония **се контролира** отъ България, но авторътъ подчертава, **че народното правителство въ София подкрепя включването на тази частъ (Пиринска Македония) въ границитѣ на федеративна Югославия.**

Въ брошурата си на английски езикъ „За свободна Македония“ Пирински пише, че **Св.св. Кирилъ и Методий сѣ македонци и обяснява широко противонародната дейностъ на ВМРО. Че най-големите жестокости въ Македония сѣ причинили българитѣ и бандитѣ на Тодоръ Александровъ и Иванъ Михайловъ.**

Вмѣсто финалъ: Този човѣкъ е Герой на Народна република България! Господи, само той ли е?

инж. Димитъръ Бояновъ

Безумието „народенъ сѣдъ“ повече отъ половинъ вѣкъ е въ историята на България и повече отъ половинъ вѣкъ дейциитѣ на това огромно престѣпление и тѣхнитѣ потомци се връщатъ къмъ този печаленъ фактъ, за да оневинятъ гузнитѣ си съвести и за да успокоятъ помраченитѣ си души. Но има явления въ свѣта, които никога не могатъ да бѣдатъ морално преодолѣни нито исторически оправдани като Вартоломеевата нощъ или като Баташкото клане, като „особенитѣ“ комисии на Держински или сталинскитѣ трибунали на Вишински, защото сѣществувва единъ неписанъ мораленъ кодексъ, който отрича всѣко злодеяние.

Чудовищенъ правенъ абсурдъ и най-големата измама въ историята на България

„Отечественофронтовското“, всѣщностъ безотечественото правителство дойде върху щиковитѣ на Съветската армия, но въ името на Търновската конституция. Комуниститѣ

Когато палачитѣ се страхуватъ отъ жертвитѣ си, историята се разглежда въ кривото огледало на гузнитѣ съвести

бѣха най-разпаленитѣ апологети въ това отношение, а земеделцитѣ на Никола Петковъ, социалдемократитѣ на Дертлиевъ, радикалитѣ на Костурковъ и дори вѣчнитѣ заговорници на Дамянъ Велчевъ - най-големитѣ наивници. Наивенъ ли бѣше нашиятъ народъ? - Не! Съ врогената си интуиция той чувствуваше приближаващата опасностъ и затова горчиво оплака своя царъ. Хората все още помнятъ неговото погребение. Комунистическата партия излѣзе отъ нелегалностъ - жалка съ своята малочисленостъ, а т.нар. шумкари незабавно показаха истинския си ликъ на пладнешки „експроприатори“. Това е голата истина и ако сѣществуватъ изключения, тѣ не промѣнятъ общата картина на ужасъ и беззакония, обхванала страната веднага следъ 9 септемврий 1944 г. **Но най-големото беззаконие безспорно остава** наредбата-законъ за „народния сѣдъ“, защото:

Понятието „наредба-законъ“, като нормативенъ актъ не сѣществувва въ конституция-

ма. Членъ 43 от Търновската конституция (ТК) изрично побелява, че страната се управлява само съгласно законитѣ.

Членъ 44 отъ нея разпорежда, че само Народното събрание кове законитѣ. Наредбата-законъ за НС е издадена отъ регентитѣ, които нѣматъ това право. При това самитѣ регенти бѣха незаконни, защото чл. 27 отъ ТК изискватѣ да бждатъ избрани отъ Велико народно събрание, а не назначени отъ червената ОФ хунта.

Членъ 73, ал. 2 отъ Конституцията изрично забранява създаването на извънредни сждилица, какъвто бѣше народниятъ сждъ.

Чл.чл. 155-158 отъ ТК повелява: „Министритѣ се сждятъ отъ особенъ държавенъ сждъ, на който съставътъ ще бжде опредѣленъ по особенъ законъ. **Такъвъ законъ при издаване на Наредбата-законъ за НС имаше. Той е „Законъ за сждане на министритѣ“ (ДВ, бр. 78/24 г.).**

Чл. 93, ал. 2 отъ Конституцията не допуска да се сждятъ народни представители. „Никой не може да иска отъ него (отъ депутата - б.м.) за изказано мнение смѣтка или повдигане за това гонение срещу него.“

Чл. 75, ал. 2 отъ ТК не допуска конфискаци, а мози „сждъ“ постанови хиляди конфискаци.

Както по тогавашния Наказателенъ законъ, така и по сега действащия Наказателенъ кодексъ е недопустимо да се сждятъ починали (всжщностъ предварително убити безъ сждъ отъ властта, която ги сжди). Дори въ Нюрнбергския процесъ починалитѣ Хитлеръ, Химлеръ и Гьобелсъ не сж били сждени.

Нарушенъ бѣ единъ отъ основнитѣ принципи въ правото, че законитѣ нѣматъ обратна сила.

Нарушени бѣха и други членове на ТК, поради което Конституционниятъ сждъ трѣбваше да се произнесе за неговата противоконституционностъ и незаконностъ.

Това, че е действувалъ, не узаконява противоконституционността му. Издаденитѣ отъ него присжди не сж сждебни актове. Тѣ сж недействителни, не е необходимо да се ревизиратъ, нито да се обявява това отъ другъ сждъ. Тѣ чисто и просто трѣбва да се анулиратъ, както това стори Върховниятъ сждъ.

Опититѣ да се деформира представата за историческото ни минало датиратъ отъ 9 септемврий 1944 г.

Отъ тогава, едновременно съ масовитѣ убийства, безследнитѣ изчезвания на стоици и хиляди хора, смъртнитѣ присжди на 2370 души

само отъ народния сждъ, други десетки хиляди по затвори и лагери характеризираше страната ни като най-голтмия концентрационенъ лагеръ въ свѣта, кждето смъртъта се споразумѣваше съ живота въ партийнитѣ комитети и задграничитѣ центри на Коминтерна. И въ сжщото време гръмогласно се втълпяваше въ съзнанието на уплашенитѣ хора митътъ за монархофашизма, за чуждата агенура, за кулацитѣ и спекулантитѣ, за великобългарскитѣ шовинисти, противъ всички, които запазваха своето достойнство, национално съзнание и се противопоставяха на опититѣ за тотално обезличаване на нацията ни. Тогава прогажна интеллигенция, услужливи историци, безгрѣбначни писатели, подлизурковци отъ всѣкакъвъ родъ, заради жалкото си сжществуване, станаха най-вѣрни помощници на най-престжпната партия.

Но историята удари съ желѣзния си юмрукъ по масата на всички континенти и времето си каза тежката дума. Кжде останаха Съветската империя и непогрѣшимата Марксъ-Ленинова идеология, Варшавскиятъ пактъ, свѣтовната социалистическа система? Въ какво се превърнаха партийнитѣ функционери? Въ пролетарии или въ бизнесмени, банкери, търговци на жито, но отъ тъмната страна на икономиката, запазили отъ миналото само неизмѣнната си алчностъ.

Какво искате сега, господа социалисти и, разбира се, „лѣви земеделци“ и „еколози“ (комуниститѣ никога не смѣятъ да излѣзатъ съ собственото си лице предъ свѣта!), да възкресите отново фалшивитѣ си идеологеми за „монархофашизма“, измисленъ отъ васъ, за онѣзи хора, които вие убихте, но които запазиха суверенитета на държавата ни въ най-голтмия свѣтовенъ катаклизъмъ и присъединиха къмъ България отнетата ни съ руска помощъ Южна Добруджа? Плачете съ крокодилски сълзи за позорнитѣ паметници на една чужда окупация, която върна естественото развитие на държавата ни съ половинъ вѣкъ назадъ? Страхувате се за демократичното развитие на Родината ни? Имате право да се страхувате! Защото демократичното бждеще на България нѣма да възкреси кървавите атрибути на вашата властъ. То ще преодолѣе моралнитѣ проблеми, останали отъ вашето наследство.

Предстои ни труденъ процесъ на ново национално Възраждане!

(Юридическитѣ аргументи са взети отъ статията на г-нь Здравко Даскаловъ, публ. въ в-къ „Народенъ будителъ“ бр. 3 - извънреденъ, 1994 г.)

Изъ чуждия печатъ

Руската връзка

Григорий Лучански е може би най-внимателно разследваният човѣкъ въ свѣта вследствие на голѣмитѣ му връзки и съмнителни сдѣлки въ бившия Съветски съюзъ

Подъ това заглавие сп. „Таймъ“ отъ 8 юлий 1996 год. публикува материали отъ С. Гуинъ и Лари Гърруинъ относно дейността на Лучански и фирмата „Нордексъ“. Тази фирма е основана отъ Лучански презъ 1989 год. съ капитал на Съветското правителство и се смѣта, че е най-голѣмата руска фирма на Западъ, но и най-компрометираната между хилядитѣ по-малки търговски предприятия, изникнали следъ разпадането на Съветския съюзъ. На Западъ се смѣта, че „Нордексъ“ е била създадена съ шпионски цели и задачата да печели валута за нуждитѣ на разузнаването. Вѣроятно е замѣсена въ пране на пари и друга криминална дейностъ. Информацията, събрана отъ „Таймъ“ ясно показва, че „Нордексъ“ се е обогатила значително чрезъ привилегировани стокови сдѣлки, уреждани съ правителствени лица. Подобни сдѣлки сж оцетили съ милиарди долари бившия Съветски съюзъ следъ падането на комунистичѣ. Дори счетоводството на фирмата показва, че тя е постоянно замѣсена въ прехвърляне на многомиллионни суми въ фантомни предприятия и раздаване на възнаграждения на високопоставени правителствени лица отъ Източна Европа. Не е трудно да се досетимъ, че тукъ става дума за чиста проба подкупи за реализиране на рускиѣ интереси и създаване на икономически сфери на влияние въ опредѣлени области, кждето руснацитѣ загубиха ролята си следъ разпадането на империята. Само единъ примѣръ - споредъ австрийскиѣ власти за 1993 год. „Нордексъ“ е изразходвала 50 млн. долара за посрещане на гости - т.е. 137 хил. долара всѣки Божи день. Е, можемъ ли да повѣрваме тогава, че тѣзи „щети“, които Русия понася, не сж преднамѣрени. Имаме ли право да се съмняваме кой е помогналъ на Огнянъ Дойновъ да не бжде екстрадиранъ отъ емиграционнитѣ власти на Австрия, а и да недоумяваме докога Западътъ ще либералничи и съ по-гребнитѣ риби, които пристигатъ съ огромни суми и рано или късно ще започнатъ да вършатъ пълкенамата си дейностъ.

Сегалището на въпросната фирма е въ Виена, но зачатѣкътъ ѝ е в Рига, кждето Лучански е отрасълъ. Тамъ той е работилъ за голѣмата съветска фирма „Агажи“, която се е занимавала съ продажба на минерални торове - дейностъ, която е докарвала немалко валута за Москва.

Отъ 1989 год. до 1991 год. една отъ главнитѣ задачи на КГБ е била да създаде съдружия съ други фирми. Официално тѣзи дружества е трѣбвало да подпомогнатъ икономиката по плана за „перестройката“. Неофициално назначението имъ е било да отклонятъ партийни или държавни пари въ чужди банкови смѣтки на висши партийни функционери и служители на КГБ. По този начинъ сж били изнесени милиарди долари. Когато Лучански образувалъ „Нордексъ“ презъ декемврий 1989 год., той направилъ това не само съ благословията на Горбачовъ, но и съ грамадни суми отъ държавната хазна, а самата фирма е съставена отъ споменатата „Агажи“ и две малки швейцарски фирми, контролирани отъ югославски емигрантъ. Не напомнимъ ли това на българския опитъ - създаването на стотици смѣсени дружества по свѣта съ цель прехвърляне на държавни пари въ джобовитѣ на бивши партийци и офицери отъ Държавна сигурностъ. Въ българския печатъ излѣзоха доста факти, но ефектътъ отъ тѣхъ бѣше никакъвъ. Ясно е, че основната маса пари се е държала отъ офицери отъ бившия Научно-технически отгѣл на разузнаването. Всъщностъ тѣзи пари сж изнесени отъ държавата съ цель осъществяване на така наречения план „Монбланъ“ още преди падането на комунистическия режимъ и неговата цель е била да се пробие на западния пазаръ съ най-нови поколѣния електронни издѣлия. Но събитията, които разтърсиха Източна Европа, явно сж подействували на нѣкои хора като серия шестници отъ тотото. Да припомнимъ ли едно заглавие отъ българския печатъ, кждето много точно бѣше казано, че който трѣгне да търси български пари задъ граница, се превръща въ обикновенъ милионеръ. Или случая съ офицера отъ разузнаването, който бѣше търсенъ въ Португалия заради скромната сума отъ 17 млн. долара. Най-смѣшно е, че нѣма кой да сложи край на този очевиденъ, не - очевиденъ, процесъ.

Връзките на Лучански достигатъ до върховитѣ на комунистическия и прокомунистическия елитъ. Ето какво казва списание „Таймъ“:

Следъ съветското правителство, най-важниятъ партньоръ на Лучански е Владимиръ Шчербаковъ, вицепрезидентъ въ последното комунистическо правителство на СССР. Само единъ месецъ следъ като подалъ оставка, последвала несполучливия опитъ за превратъ срещу Горбачовъ, Шчербаковъ основалъ Интернационална фондация за приватизация и чужди инвестиции, чиято задача била подпомагане на приватизацията на съветски държавни предприятия. Тази фондация, както и нейнитѣ клонове сж били отчасти финансирани и притежавани отъ „Нордексъ“.

И по-натамъ:

Преди да стане министър-председател Черномирдинъ бѣше председател на Газпромъ - огромното предприятие за природенъ газъ - и постояненъ посетител на „Нордекъ“ въ Виена, споредъ сведения отъ Австрия. Презъ 1992 год. той е помогналъ на „Нордекъ“ да сключи изгодна и доходна стокова сдѣлка съ властитѣ на неговата родна Оренбургска областъ, а презъ 1993 год. „Нордекъ“ има вече задъ гърба си 600 млн. долара.

Освенъ привилегированитѣ сдѣлки, които фирмата на Лучански е извършвала, има съмнения, че той търгува съ оръжие и по-точно съ ракети класъ „Скъдъ“, съ каквито е въоръжен Сагдамъ Хюсеинъ. Но не само това, споредъ „Таймъ“, фирмата „Нордекъ“ е укрила валута на Западъ въ полза на бившата съветска компартия. Говорителътъ на „Нордекъ“ Стефанъ Залачи казва: „Нѣкоу хора твърдятъ, че 100-200 милиарда долара на КПСС сж изчезнали и че Лучански може би управлява тѣзи пари и ги инвестира въ пазарната икономика. Твърдятъ, че тази фирма не е нищо друго освенъ машина за пране на пари.“ Естествено Залачи отхвърля тѣзи твърдения.

На Западъ е ясно, че Лучански и неговата фирма сж замѣсени въ нечисти и нелегални сдѣлки, но за да бжде осъденъ, трѣбватъ факти. Проблемътъ е, че руската полиция не помага, въпрѣки обещанията предъ Интерполъ, а отказътъ на рускитѣ власти за сътрудничество говорятъ, че има намѣса отъ най-високо ниво. Въроятно западнитѣ правителства сж решили, че ако не могатъ да изправятъ Лучански предъ съда, то поне могатъ до известна степенъ да ограничатъ дейността му. Напримѣръ Австрия е отказала поданство на Лучански, въпрѣки че той е живѣл тамъ повече отъ четири години. Канада му е отказала входна виза, Англия не го е допуснала въ страната, Хонгконгъ го е обявилъ за „персона нонъ грата“, САЩ сжщо сж му отказали виза, но голѣмиятъ въпросъ съ дейността на личности отъ този родъ остава, тѣй като не е никакъвъ проблемъ за нѣкоу новоблюпенъ бизнесменъ да вземе входна виза. Предъ очитѣ ни сж случаи въ САЩ, където пристигатъ хора съ огромни суми и обикновено това сж хора, свързани съ бившитѣ комунисти. Не е тайна, че и нѣкоу по-дребни риби се използватъ за пране на пари, не е тайна, че се използватъ бивши комунистически агенти отъ западнитѣ страни за разпространяване на слухове, а и за разправа съ неудобни тямъ фигури. Случаитѣ съ надписитѣ въ българския клубъ миналата година говорятъ ясно - комунизмътъ си смѣня козината, но нрава никога.

Йорданъ Ганчовски

Начало - не агония

Предъ малкитѣ народи, наредъ съ проблемитѣ отъ чисто практическо естество, съществува и другъ не по-маловаженъ проблемъ - този за националното достойнство. Обикновено отъ него зависи колко виталностъ има въ недрата на една нация и какъвъ жизненъ зарядъ ще бжде изпратенъ за поколѣнията. Ако на великитѣ страни този признакъ, който определя лицето на единъ народъ предъ останалия свѣтъ, е даденъ като нѣщо естествено и за неговото утвърждаване се използватъ минимални усилия, то малкитѣ държави е необходимо да създаватъ атмосфера на изключителна прецизностъ въ своята политика - първо, да не изглеждатъ смѣшни предъ свѣта, и второ, да не отровятъ съ ненужни преувеличения собственитѣ си поданици. Какъ? Ами всичко фалшиво на този свѣтъ създава нѣщо друго фалшиво. Съ него само можешъ да отворишъ здравомислещия членъ на всѣко общество, а отворишъ ли здравомислещия съ пропагандата си, бжди сигуренъ, че си започналъ да строишъ комунистическо общество - или нѣкоя отъ неговитѣ разновидности.

По-горе употребихъ думата „прецизностъ“. Не случайно. Свидетели бѣхме, свидетели сме и много въроятно е и потомцитѣ да бждатъ свидетели на грубо изопачени факти съ целъ да се събиратъ поли-

тически дивиденди. Балканскитѣ страни сж ненадминати въ това отношение, а комунистическата пропаганда просто е извънъ обсега на сетивата.

Винаги ме е занимавалъ въпросътъ какво липсва на българина да има национално самочувствие? Всѣка отъ съседнитѣ ни страни изгради нѣкакъвъ цо-годе приемливъ образъ предъ свѣта, дори въпрѣки историческите фалшификации, дори въпрѣки тоталното съветско влияние (Румъния и бивша Югославия). И да не съмъ голословенъ, ще хвърля погледъ върху реалността на нѣщата. Книгата на Тургутъ Йозалъ - бившия турски премиеръ - за приноса на тюркскитѣ народи въ свѣтовната цивилизация си бѣше една свободна игра съ исторически, лингвистични и историко-граматически факти, но тя не навреди кой знае колко нито на историческата наука, нито на самата Турция - предизвика явната насмѣшка на грѣцкитѣ историци, които бѣха прѣко заинтересовани да противобоействуватъ и ако не се лъжа, една-две хиляди статии въ българския печатъ. Толкова. Едно време грѣцката наука се бѣше нагърбила съ задачата да доказва хематологичната (кръвна!) връзка на българскитѣ помаци отъ Бѣломорска Тракия съ грѣцкия народъ. Е, и? Дали не осъзнаваха, че бѣха решили интересуваниятъ ги проблемъ доста време преди това но

гругъ начинъ - съ икономическа принуда. По сжция горе-долу начинъ Турция си реши етническият въпросъ въ Одринска Тракия съ българското население - тамъ напиритъръ не можеше да ремонтирашъ старата си къща, ако не си турски гражданинъ. А да пропуснемъ ли Румъния - да, комунистическа Румъния, която намираше сили да противостои на Съветския съюзъ, когато станеше дума за национални интереси. (Етническото смилане и жестокоститѣ въ Добруджа сж известни.) И накрая нека погледнемъ на западъ - бивша Югославия направи своя „великъ“ сталински приносъ въ езикознанието, само и само да отгѣли македонскитѣ българи въ отгѣлна нация. Въ този процесъ едва ли ще е честно да подминемъ и значителната помощ на българскитѣ комунисти. Нека зададемъ още единъ пжтъ въпроса - какво отъ изброеното навреде на съседитѣ ни и по-точно на международния имъ авторитетъ? Май нищо. Разбира се, съ „възродителния процесъ“ ние ги бихме тотално, внезапно и всеобхватно и не можеше да бжде иначе - комунизмитѣ е срѣдновѣковна догма и тя не можеше да не си послужи съ срѣдновѣковни срѣдства. Следъ толкова време на васалство и раболепие, на националенъ nihilизъмъ и предателство българскитѣ московци решиха съ единъ замахъ да докажатъ какви патриоти сж и че не сж чакъ такива предатели, каквито ги смѣтатъ. Това е психологическата основа на така наречения възродителенъ процесъ.

Изброихъ тѣзи факти и сравнения, тъй като тѣ ще ни послужатъ, когато търсимъ отговоръ на въпроса - какво липсва на българина да има национално самочувствие, а страната ни да има международенъ авторитетъ. Мисля, че не е необходимо да се доказва, че въ огромното си мнозинство българинътъ е притесненъ човѣкъ, стане ли дума за национално достойнство. И ще добавя - съвременниятъ българинъ. Защо? Ако смѣтатъ, че българинътъ е некадъренъ човѣкъ, проследетѣ му икономическата история отъ 1878 до 1939 г. Това е времето, когато най-малко чужди държави сж се месели въ вътрешната му политика, въ управлението на страната, това е времето, когато България създава истинска интелигенция за тогавашната епоха. Нашиятъ народъ е билъ добре само тогава, когато е държалъ сѣдбинитѣ си въ собственитѣ си ржце и когато не е допускалъ разединение на политическа основа. Кратко е било това слънце, но то присжства въ мрачната българска история. И - първата причина - не само за националното достойнство, но и за бедитѣ ни - **политизираното общество**. Отъ изгрѣва на нашата история до днешнитѣ политически комедии България живѣе подъ знака на изключителна политическа поляризираностъ. Може ли да се похвали съ такова нѣщо нѣкоя отъ изброенитѣ преди малко държави, които въпрѣки явнитѣ слови актове въ вътрешната си политика, и национално достойнство иматъ, а и не са чакъ толкова черни предъ свѣта. А при насъ

отъ покръстването до комунистическата идеология като черна сѣнка ни следва братоубийството. Какъ искаме да имаме национално достойнство, когато дълбоко въ себе си носимъ несъгласието съ другия отъ твоя родъ. Представете си нѣкоя членъ отъ лошо семейство съ какви очи излиза предъ обществото, ами гечицата отъ лоши семейства, тѣ подсъзнателно разбиратъ, че съ нѣщо сж по-различни отъ другитѣ и това нѣщо не е отъ най-добритѣ. И после - на българското общество не му стигнаха хиляда годишни разпри, ами последнитѣ стотина години гойде и **русофилството**. Това явление още дълго време ще влияе на общественото ни развитие, тъй като високо въ върховетѣ на властта стоятъ достатъчно русофили съ предостатъчно възможности да прокарватъ чужди интереси. И това всжщностъ е втората причина, която косвено влияе на националното ни достойнство и прѣко на международния авторитетъ на България. Тя просто осъвремени дълбокото политизиране на обществото ни. Нѣма друга страна въ свѣта, където чуждопоклонничеството въ продължение на половинъ вѣкъ да е било официална политика, а двадесетина процента отъ населението да сж убедени, че не можемъ да сжществуваме безъ Русия. Трудно ли е тогава да предвидимъ бждещето си, ако нѣщата продължаватъ въ сжщото русло? Особено следъ историята съ английската автомобилна компания, чийто бизнесъ просто бѣше разрушенъ заради рускитѣ интереси; особено съ военнитѣ срѣлки съ Русия, което си е чисто обвързване, откъдето не се излиза току-така; особено следъ тънката, но многопосочна проруска пропаганда въ редица български вестници; особено следъ изпълзяването на старитѣ комунистически креатури и не кои да е, а най-злостнитѣ съветомани, отговорни за ликвидиране на български граждани въ страната и чужбина.

Докога?!

Представете си, че зададемъ следния въпросъ на единъ класъ първолаци: „Ученици, какво ще стане съ една държава, ако всѣки пети отъ нейнитѣ граждани обича чужда държава повече отъ своята?“ Нѣма да сбъркатъ първолачетата въ отговора си. Нѣкои български политици може и да сбъркатъ, но първокластнитѣ никога.

Не разбирате ли, че задъ икономическата разруха върви нѣщо по-страшно отъ нея - въпросътъ за оцѣляването ни като държава съ лице, въпросътъ за излизането ни отъ васалството и заемането на скромното ни мѣсто въ развития свѣтъ.

Тѣзи две основни причини за българскитѣ неволи - **политизираното общество** и **русофилството**, могатъ да бждатъ сведени до безопасни размѣри само отъ правното статукво на Търновската конституция. Само **тя** може да бжде реаленъ щитъ срещу всѣкакъвъ видъ прокомунистическа и неорусофилска реставрация, само **тя** може да сложи начало на обратъ, който, колкото и да е мжчителенъ, ще бжде **начало**, а не агония.

Др. Загорски

Предположения споредъ историческитѣ данни

Влиянието, което оказаха прочутитѣ „Уилсонови точки“ презъ 1918 г. върху европейското обществено мнение бѣ грамадно къмъ края на Първата свѣтвна война. Свѣтътъ трѣбваше да се информира за всички международни договори и никоя сила не можеше да сключва тайни спогодби... Но само следъ две десетилѣтия в навечерието на Втората свѣтвна война и благороднитѣ „Уилсонови точки“ се превърнаха въ най-секретни споразумения или се обнародваха на всеослушание само изгоднитѣ условия за публиката.

На 14 августъ 1941 г. на парахода „Потомакъ“ въ Атлантическия океанъ се състоя среща между президента на САЩ Ф. Рузвелтъ и министъръ-председателя на Великобритания У. Чърчилъ, при която бѣ подписана съвмѣстна декларация, наречена Атлантическа харта. Въ нея бѣха изложени нѣколко съблазнителни принципи на външната политика, като:

Отказъ на териториално разширение.

Възстановяване сувереннитѣ права на народитѣ, лишени отъ тѣхъ насилствено.

Икономическо сътрудничество въ цѣль свѣтъ.

Право на всички народи да избиратъ формата на управлението си и други.

Преди подписването на Атлантическата харта САЩ прокара закона „Заемъ наемъ“, споредъ който се даваше помощъ на западнитѣ сили, която следваше да се върне следъ войната. Малко по-късно къмъ Атлантическата харта се присъедини и Съветскиятъ съюзъ **привидно** съгласенъ съ упоменатитѣ погоре точки, само и само да използва благоприятния заемъ и поиска всичко възможно: на първо време телени мрежи и войнишки канчета, всички видове храна, оржжие и моторни превозни срдства. Въмѣсто мизерната дневна дажба отъ варено зеле, съветскитѣ войски получиха стоици хиляди тона консервирано месо. Изгнилитѣ допотопни руски каруци бѣха замѣстени съ масивни американски джипове и първокласно ново въоръжение. Така САЩ станаха задокоеанскиятъ арсеналъ съ

неизчерпаеми ресурси за Червената армия, която за кжсо време се превърна отъ **пребита** въ „**непобедима**“ и започна да заплашва дори кредиторитѣ си...

Това говеде до Техеранската конференция, състояла се отъ 28 ноември до 1 декември 1943 г. между САЩ - Ф. Рузвелтъ, Великобритания - У. Чърчилъ, и СССР - Й. Сталинъ. Приеха се декларации за съвмѣстни действия въ войната срещу Германия и следвоенно сътрудничество на тритѣ държави. Възниква и въпросътъ кой ще плаща „Заемъ наема“ и както винаги голѣмитѣ тайно се разбраха въ уцърбъ на малкитѣ:

На Съветския съюзъ бѣха щедро харизани източнитѣ държави за 20-годишна експлоатация и грабежи, докато се покрятъ загубитѣ на СССР отъ войната. Тѣзи страшни години преминаха съ жестоки жертви на невинни хора, убийства на по-заможнитѣ, ограбвания и покриване съ масови концентрационни лагери на окупираниитѣ отъ СССР земи.

Една седмица преди изтичането на тѣзи нечовѣшки договори, на 22 ноември 1963 г., жертва стана Джонъ Кенеди, вѣроятно несъгласенъ съ продължаването имъ за още 20 години. Но следъ неговата смъртъ СССР получи отново правото надъ окупираниитѣ страни и звѣрствата продължиха.

Презъ тѣзи кървави 40 години САЩ никога не нарушиха договоритѣ до „ноемврийската криза“ презъ 1983 г. Споразуменията изтичаха, а Рейгънъ се противопостави на Съветския съюзъ за още 20, и още 20, и още 20 години нечовѣшка експлоатация, убийства и грабежи на поробенитѣ отъ СССР страни.

На 1 декември 1983 г. изтекоха договоритѣ по Техеранската спогодба.

На 2 декември 1983 г. Щатитѣ монтираха въ Европа ракетитѣ „Пършингъ две“.

Започна разложението на Съветската империя, която се крепѣше само на 40-годишното ограбване на хората и масовитѣ убийства въ поробенитѣ страни, включително и България...

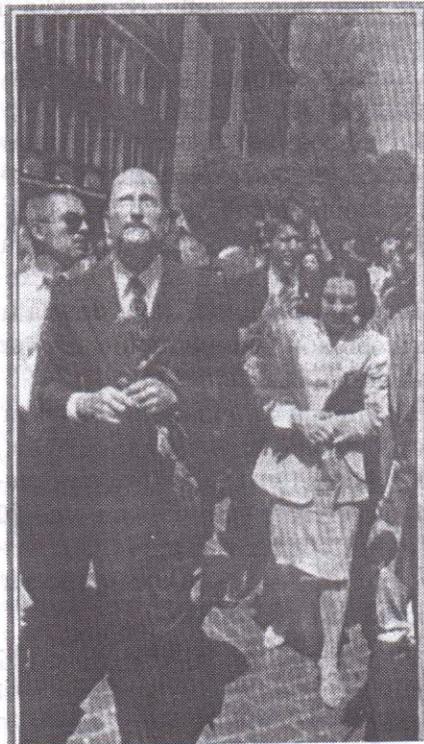

Срѣдъ своитѣ

Цѣлувкиѣ на България

ОТНОВО НА

Петдесетъ години по-късно

Половинѣ вѣкъ за една надежда е твърде много, но когато става дума за историческа участъ, за държавна история, свикнала съ неравния си пѣтъ, това време не е чакъ толкова дълго. Сжщественѣ е фактѣтъ прокудениятъ съ фалшивѣ комунистически референдумѣ държавенѣ глава, Негово Величество Царѣ Симеонѣ II, се завърна при народа си - макарѣ и за малко, но достатѣчно да се постави една нова историческа отпращна точка, да се постави основа на надеждата, която българският народъ заслужава да се осжществи.

Царѣ и бждещѣ президентѣ

Царѣ и президентѣ

Срѣдъ интелектуалци

Честитъ рожденъ день, Царю!

Майски надежди...

РОДНА ЗЕМЯ

...майски ивѣтя

Следъ 603 години Царъ и Патриархъ се срещнаха отново. Въ природата нѣма случайности. Това е начало!

Особено когато единъ човѣкъ може да мисли за народа си така „Днесъ повече се страхувамъ от надеждитѣ на своитѣ сънародници, отколкото отъ куршумъ“ - Царъ Симеонъ II предъ в. „Фигаро“.

Останалото сме се постарали да разберете отъ скромния ни фоторепортажъ.

Молитва за България

Канадско хващане, но съ взаимна обичъ

Морската столица приветствува

И. Карагьозовъ | Иге ли?

Въ какво положение се намира България по отношение на природнитѣ закони - Залѣзъ или Изгрѣвъ? Не може да бжде Изгрѣвъ, защото Изгрѣвътъ е свѣтълъ, а надъ България е залегналъ Мракъ, пронизванъ отъ единъ лжчъ - надежда-та у народа за завръщането на Царь Симеонъ II.

Ако е Залѣзъ, той е безъ свѣтлини, олицетворяващъ народното отчаяние. Може ли за България да бжде Залѣзъ следъ толкова робия и мжки?

Въ това ние, емигрантитѣ, не вѣрваме и не го допускаме, защото преходниятъ периодъ ще се изживѣе и ще научи гласоподавателя на разумностъ, политически ще го обработи за бждещитѣ гласоподавания. Само който страда, може да намѣри изходъ отъ Страданияето. Така бѣше съ насъ. Ние бѣхме прокудени. Предъ насъ стоеше горчивата реалностъ: следъ затвора лагери, следъ лагеритѣ затворъ, защото не можехме да носимъ портретитѣ на поробителитѣ и да скандираме по площадитѣ омразнитѣ имъ имена и съ това да увѣковечаваме грозното имъ престѣпление. Въ тѣхъ нѣмаше милостъ къмъ никого. За тѣхъ ние не бѣхме българи, не бѣхме хора, а нѣкакви животни, заплашващи трона имъ, които трѣбваше да бждатъ унищожени. Това тѣ правѣха по затвори и лагери: Персинъ, Ловечъ и прочие. Тогава предъ насъ стоеше въпросътъ какво да правимъ, да останемъ и загинемъ или да тръгнемъ и ако успѣемъ, отвънъ да помогнемъ, доколкото ни е възможно, на България? Реализирахме втората възможностъ. Човѣкътъ, съ когото влѣзохме въ връзка, бѣ изгонениятъ отъ Родината му Царь Симеонъ II. Той не се намѣси въ политическия животъ на емигрантскитѣ организации, на всички подчерта, че като Царь на българитѣ Той не може да предпочита която и да било организация за смѣтка на друга. Ние създадохме връзки съ политически лица на Щатитѣ - сенатори, конгресмени, губернатори на щати, кметове и т.н. Тѣхнитѣ посещения станаха рутинни на събранията на Поробенитѣ Народи. Тѣ се нуждаеха отъ нашитѣ гласове по време на изборитѣ имъ, а ние - отъ тѣхната помощъ за освобождението на тѣзи народи.

Както тогава, така и сега Царь Симеонъ не се бърка в политическия борби. При сжществуващото сегашно положение въ страната, ако Царь Симеонъ се завърне, какъ ще помогне? Съ кого ще работи, за да подобри положението на народа - който на това се надѣва? Вѣрваме, че Той е готовъ да работи съ всички - червени, бѣли, сини, зелени, но за да има успѣхъ, обединението

на бѣлитѣ, синитѣ и зелениитѣ цѣтлове трѣбва да бжде пълно, за да се създаде сила, която да бжде въ състояние да отстои погривната дейностъ на червениитѣ.

Привично ли е за българина политическото гѣлене, многобройнитѣ партии? Дали това е приносътъ на новото време или наследство, останало отъ миналото? Колко голѣма е ролята на червениитѣ, манипулиращи това гѣлене?

Както ние, така и Западътъ знае, че тѣхнитѣ агенти сж навсѣкжде, завербувани за тази целъ години преди пагането имъ. Но нека се завърна за моментъ къмъ миналото.

Ако паметъта не ме лъже, бѣше къмъ края на 1951 г., когато се срѣснахъ въ Плѣвенския затворъ и станахъ добъръ приятель съ г-нъ Димитъръ Гичевъ - водачъ на гѣсното крило на Земедѣлския съюзъ и членъ на последния демократиченъ кабинетъ (Гичевъ-Муравиевъ-Мушановъ), който се опита да спаси България отъ комунизма. Това бѣше кабинетъ, за който може само да се мечтае. Въ много кжсо време при всѣкидневнитѣ ни половинъ часови разходки на карето въ двора на затвора, станахме много близки приятели. Отъ обикновени разговори преминахме изключително на политически.

На въпроса му относно политическата ми принадлежностъ му казахъ, че съмъ демократъ-монархистъ, последователъ на Никола Мушановъ. На въпроса му „Защо съмъ монархистъ?“, отговорътъ ми бѣше следниятъ:

Преди всичко азъ гържа на традициитѣ. За менъ разликата между Република и Монархия се състои въ това, че президентътъ на републиката фактически изпълнява ролята на Царь, съ изключение на това, че ще бжде смѣненъ отъ другъ Царь следъ известенъ периодъ отъ време. Лошото при републиката е това, че ако партията на президента има мнозинство въ парламента съ неговата благословия, тѣ могатъ да прокаратъ каквито си искатъ закони, безъ значение колко опозицията е противъ сжщитѣ. Името на президента носи тежестъ и влияние на обикновения гласоподавателъ, който въ повечето случаи покрепя президента. При нашето Царство Търновската конституция дава на Царя известни права. Той гържи армията и полицията вънъ отъ политическата игра, което гарантира, че никоя партия, дошла да управлява, не може да заграби властъта, както е сега...

Слушайки ме, той се усмихваше и като завършихъ, ми каза:

„Ваньо, за твоята възраст (тогава току-що бѣхъ надхвърлил 20-ата си година) разсѣженята ти сѣ много трезви.“ Обръщенията ни единъ къмъ другъ бѣха вече на „ти“ На моя въпросъ „Какво мисли за Монархията?“, той каза следното:

„Къмъ менъ Дворецътъ никога не е ималъ силни чувства. Когато Царицата Майка се обърна къмъ насъ (Гичевъ, Муравиевъ, Стойчо Мошановъ) и ни помоли да направимъ всичко възможно, за да спасимъ страната отъ комунизитѣ, ние се отзовохме. Ти си следващото поколѣние и ще ти кажа нѣща, които това поколѣние трѣбва да знае, за да се предаде на следващитѣ. До безпартийния режимъ дойдохме по следващия начинъ. Преди партиитѣ да бѣдатъ премахнати, тѣ бѣха 36 на брой. По селата мѣжатъ бистрѣха по цѣлъ денъ политици по кръчми и кафенета, а женитѣ работѣха сами по полето. Царь Борисъ, като видѣ това положение, реши и въведе Безпартийния режимъ. Духоветѣ се успокоиха. Така земедѣлието процѣтѣ въ България, което, казано на простъ езикъ, е, че земедѣлицитѣ видѣха пари въ джоба си.

Ние съставихме кабинета и Стойчо замина за Кайро да преговаря съ Съюзницитѣ - предаването на България на тѣхнитѣ войски, - като планътъ ни бѣше да отворимъ южната си граница за тѣхъ. По такъвъ начинъ да бѣдемъ окупирани отъ тѣхнитѣ, а не съветски войски. Отъ Стойчо (той наричаше г-нъ Мошановъ съ първото му име) Съюзницитѣ сѣ поускали пълна капитулация на България, а не частична, за която той нѣмаше пълномощия. Въ Кайро Стойчо губи петъ ценни дни, докато влѣзе въ връзка съ Г.М. Димитровъ, който урежда срѣщата съ Съюзницитѣ. Той поуска отъ насъ пълномощия за пълна капитулация на България. Кабинетътъ се свика и заседанието се проведе въ вилата на г-нъ Балабановъ вмѣсто въ Военното министерство, както ни бѣше предложено. Група военни, водени отъ генералъ Станчевъ (по това време е билъ капитанъ или полковникъ, не си спомнямъ чина му), сѣ планували избиването на кабинета. Междувременно Станчевъ е държалъ въ течение съветското разузнаване относно преговоритѣ въ Кайро. Затова Съветската армия премина рѣка Дунавъ 15 дни по-рано отъ заплануваната дата. Сега той многократно ме моли за среща, която азъ категорично отказвамъ. За менъ той е предателъ и ще остане такъвъ въ историята.

Азъ съ предатели не говоря. Това бѣше моятъ отговоръ. (Генералъ Станчевъ бѣше осѣденъ на 15 години затворъ и вървѣше на сжщото каре, по което ние вървѣхме.)

По време на другъ разговоръ г-нъ Гичевъ ми каза, че предишния денъ следъ обѣдъ е билъ повиканъ отъ двама души отъ Централния комитетъ на партията и сѣ му предложили свобода и служба, при условие че се присѣдини къмъ тѣхъ. Той имъ казалъ следното:

„Азъ мога да преговарямъ съ васъ при следнитѣ условия. Отваряте широко вратитѣ на лагери и затвори за нещастницитѣ, които стоятъ задъ тѣхъ. Азъ ще бѣда последниятъ, който ще излѣзе-премине презъ тѣхъ. Руснацитѣ да си взематъ тракторитѣ, а на насъ да ни се върнатъ ралата, за да остава житото у насъ...“

По-късно бѣхъ изпратенъ въ единачка (съвсемъ малка наказателна килия) на втория етажъ. Килията на г-нъ Гичевъ бѣше на 3-тия етажъ. На първия етажъ бѣше смъртното отгѣление (хората тамъ носѣха вериги). Частъ отъ него бѣ превърната въ следствен отгѣлъ на плѣвенската Държавна сигурностъ. Следствията започнаха и по цѣла нощъ виковетѣ на разследванитѣ огулушаха сградата. Чухме писъцитѣ и на френска актриса, членъ на френско представление на легъ. Арестували я, както се разхождала съ малкото си кученце по улицата. Тя плачеше и викаше: „Жо не се па, жо не се па“. (Не знамъ, не знамъ...) Не бѣше минала и една седмица, когато на една врата се зачука много силно (етажътъ имаше голѣма акустика) и гласътъ на г-нъ Гичевъ прокънтя.

„Убийци, престанете съ издевателствата си надъ измѣчения ни народъ! Не се ли наситихте на невинна човѣшка кръвъ...“

Той фактически изнесе малка речъ. Плачоветѣ спрѣха. Гласътъ му бѣше надвишилъ виковетѣ и стенанията. Следъ нѣколко гена Червената човешка мелница бѣ премѣстена другаде.

Съ г-нъ Гичевъ повече не се видѣхъ. Срещнахъ се съ неговия синъ, г-нъ Страхилъ Гичевъ, въ Вашингтонъ при посещението му въ Щатитѣ. При единъ отъ разговоритѣ ми съ него ми каза, че нѣколко голѣми хора отъ управляващитѣ го заплашили съ „Вартоломеева нощъ“. Той имъ казалъ, че като всичко останало и това може да стане, но следъ това кой ще ги спасява тѣхъ? Не дълго следъ завръщането му отъ Щатитѣ той почина.

Отъ този видъ мѣже и жени - носещи въ гърдитѣ си силата и любовта къмъ **Родината като нашитѣ възрожденци** - сѣ необходими на Царь Симеонъ за спасяването на народа и запазване **независимостта на България**. Какво биха казали тѣ (нашитѣ възрожденци), ако имаха възможностъ да видятъ днешна България съ опозиция, раздробена въ повече отъ 100 партии? На кого помага това разединение, на управлява-

щитът или на народа, който гладува? Само обединена опозиция може да помогне на народа.

Да предположим, че Царь Симеон се завърне. Знаемъ, че посещането му въ България е било огромно - историческо. Народътъ е излъл душата си по улицитѣ и площадитѣ при Неговото посещане. Какъвъ може да бжде приносътъ на Царь Симеонъ за народъ и Родина? Той ще дойде съ своитѣ международни връзки, които ще съдействуватъ за чуждестранни капиталовложения, вносъ, износъ. Това съ себе си ще доведе и довършването на

международната общественостъ. Капиталовложенията ще сведатъ безработицата. Но кой ще го подкрепи за осъществяване на целиятѣ, които ще се поставятъ, особено въ борбата за редъ и законностъ? Това е проблемътъ, който стои предъ опозицията. Ако тѣ го разрешатъ, бждещето ще се усмихне на България. Народътъ отъ отчаяние ще премине къмъ надежда.

Ако това не стане, народната мечта „Иде ли?“ ще продължи да висе въ въздуха и ще остане само една мечта.

159 години отъ рождението на Апостола

Дянко Марковъ

Този зовъ, придруженъ отъ четири въпросителни знака, е изтръгнатъ отъ душата на Апостола и запечатанъ почти като обвинителенъ актъ къмъ съотечествениците му върху една отъ последнитѣ страници на личния му бележникъ.

Следъ години на свръчовешка апостолска дейностъ изъ Българско, броени дни преди фаталната нощъ въ Кърчинското ханче, Левски ни остава една-единствена дума - отчетъ за резултата отъ гѣлото му и четири въпросителни знака, - предизвикателство и завѣтъ къмъ ония, които ще гръзнатъ да го продължатъ:

„Нароге????“

Излишно и недостойно е да умуваме и гагаемъ какво е искалъ да изрази Апостолътъ съ този вопълъ. Само гузна съвестъ може да търси въ това лаконично послание преди гибелта му другъ смисълъ, различенъ отъ оня, който самъ той пределно ясно разкрива въ съдебния процесъ. Ще припомнимъ нѣколко реда отъ „Съдебно-следствения разпитъ на главатаря на бунтовническия комитетъ Василъ Дяконъ Левски“. Трябва да сме благодарни на добросъвестния турски съдъ, който се е погрижилъ да запише и съхрани **словото**, за да ни отнеме лицемерното „право“ на забрава:

- Какъ е името ти, какъ е името на баща ти, откъде си, какво е занятието ти, на колко си години?

- ... **Занятието ми е да облекчавамъ положението на българитѣ и обикаляхъ, за да имъ давамъ упование.**

- Кжде ходи съ тая целъ и какво правеше по местата, кждето ходешѣ?

- Ходихъ въ Свищовъ, Ловечъ, Търново, Пловдивъ, защото **Сърбия, Влашко, Черна гора и**

„Нароге????“

Гърция сж готови да заграбятъ България. Затова ходихъ, за да не гадемъ земята си...

- ... Какви бѣха писмата, които се изпращаха, и хората?

- ... Една малка частъ отъ хората може би сж приели (да участвуватъ). На всеки случай желаниятъ резултатъ не можа да се получи. **Нашитѣ българи желаятъ свободата, но я приематъ, ако имъ се поднесе въ кѣшитѣ на мепсия.**

Следъ тия думи на Апостола не е ли безсрамие да се поставя въпросътъ какво е искалъ да каже съ една само слово:

„Нароге????“

А днесъ, когато „Хаджисимеоновцитѣ“ на епохата, съзнаващи величието му, негодни да поематъ и отстояватъ делото му, го провъзгласяватъ за „Светецъ на православната ни църква“, ние просто онемяваме въ негоумение: Това ли е Левски? Архитектътъ на националнореволюционната организация, която трябваше да вдигне българския народъ на въоръжена борба за освобождение на Отечеството - християнски светецъ? Кому е нужно това? Какво се цели съ този страненъ актъ? Отговорътъ е ясенъ: въ днешния съдбовенъ моментъ, когато „изродитѣ български“, следъ като унищожиха духовнитѣ и материалнитѣ опори на националното ни битие, когато алчни лапи отъ съседитѣ ни отново посягатъ за още късове отъ все още живото тѣло на Родината, когато дори биологическото съществуване на народа ни е подъ въпросъ, а милиони българи като препарирани - тѣло и безучастно - съзерцаватъ угасването на многовековната ни народностъ и държавностъ, **нам е нужна ин-**

дулгенция за робското ни безмълвие, бездушие и позоръ. Нуждна ни е още една икона, предъ която да палимъ свеци, да се кланяме и молимъ да ни отърве от насилията, бедността и безнадеждната безпомощност предъ зловещия призракъ на утрешния денъ. Вмѣсто да скочимъ и повалимъ външнитѣ и вътрешнитѣ смукалници, впили се въ пресушената гръбъ на Родинама: **Стига! Да бже България!**

Дяконъ Игнатий, Василь Левски, не е и не може да бже християнски светець. Захвърлилъ расото и поелъ непостижимия и невероятенъ за онова време пжтъ, който го изведе до бесиломо и безсмъртието, той бе увенчанъ спонтанно и безрезервно отъ целия ни народъ съ най-достойния ореолъ, отреденъ единствено нему:

АПОСТОЛЪ НА СВОБОДАТА!

И това е почувствувано тъй великолепно отъ Народния поетъ, че не мога да завърша, без

да припомня поне нѣколко забравени стиха отъ **Епопеята**:

*...Мисля, че вратата на небесний рай
на кжде изглеждатъ, никой ги не знай;
че не тазъ килия извожда нататкъ,
че изъ свѣтътъ шуменъ пжтятъ е
по-краткъ,
че сълзитѣ чисти, че вдовишкии плачъ,
че потътъ почтений на простий орачъ,
че благата дума, че правото дѣло,
че свѣтата правда, изказана смело,
че ржката братска, безъ гордостъ, безъ викъ,
подадена скришно на някой клетникъ,
сж много по-мили на Господа вишни
отъ всичкитѣ химни и тропари лишни.*

...
*и че ще е харно да оставя вещь
тазъ ограда тиха, отъ свѣта далечъ,
и да кажа тайно две-три думи нови
на онезъ, що влачатъ тежкитѣ окови.*

Икономъ Николай Цвѣтковъ Василевъ, с. Антимово, Видинско

Следъ 9. IX. 1944 г. въ България пострадаха и много духовни лица отъ Западната Римокатолическа църква. Единъ отъ тѣхъ е епископъ г-ръ Евгени Босилковъ - епархийски архиерей за Северна България съ сегалище гр. Русе.

Произходътъ му е отъ Банатъ, Румъния. Той е роденъ на 29. XI. 1900 г. въ гр. Белене, кждето получава и основното си образование. Още отъ малкъ е възпитанъ въ религиозенъ духъ. Затова на 15-годишна възраст постъпва въ низшата духовна семинария на отцинтѣ пасионисти - Белгия. Следъ това въ гр. Моокъ, Холандия. На 25 юлий 1925 г. е ржкоположен за свѣщеник и изпратенъ да служи въ с. Бърдарски геранъ, Орѣховско. По-късно отива въ Римъ, кждето следва философия при папския институтъ, като пише дисертация върху „Католическата уния между Римъ и България“.

Името на епископъ Босилковъ става известно презъ 1938 г. при честването въ София на 250-годишнината на Чипровското възстание. Предъ многохилядна публика той произнася пламенна речъ, въ която изтъква и приноса на католицитѣ въ България за Освобождението на нашето Отечество отъ турско робство. А презъ времето на Втората свѣтловна война, като любвеобиленъ пастиръ, се застъпва и спасява много еврейски семейства.

На 7 октомврий 1947 г. въ католическата ка-

Епископъ г-ръ Евгени Босилковъ - единъ мжченикъ на комунистическия режимъ

теграла на гр. Русе той е хиротонисанъ за епископъ на обгдовѣлата Никополска категра. Презъ негово време Католическата църква постига своя разцвѣтъ. Вратитѣ на неговия архипастирски домъ сж широко отворени за всички вѣрни негови чада. Настъпватъ обаче и трудни времена на изпитания. Презъ 1949 г. комунистическото правителство въ България изготвя специаленъ законъ за религиознитѣ култове. По силата на този законъ всички вѣтроизповѣдания сж подъ пълненъ контролъ на тоталитарния режимъ. Отъ всички най-много тогава пострада Католическата църква. Цѣлата нейна собственост - училища, духовни семинарии, енорийски благотворителни домове и болници - сж отчуждени и ставатъ държавна собственост. На мѣстното католическото духовенство се забранява да иматъ всѣкакви връзки съ тѣхнитѣ монашески оргени въ чужбина. Всички чуждестранни мисионери напускатъ страната. Пловдивскиятъ католически епископъ Иванъ Романовъ, епископъ Евгени Босилковъ и униатскиятъ екзархъ Кирилъ Куртевъ отказватъ да приематъ и да се подчинятъ на този унизителенъ за тѣхъ законъ. Защото той потъпква правата и свободата на тѣхнитѣ религиозни общности. Заради категоричния отказъ на епископъ Босилковъ ДС започва да го преследва и често го привиква на разпитъ. Особено при пжтуване-

то му го Римъ, Холандия и Белгия. При посещение то си въ Римъ той докладва на папата за драмата, която става въ България. Въ Холандия и Белгия е посрещнатъ по най-тържественъ начинъ отъ неговии приятели - отци пасионисти, които го съветватъ да не се завръща въ България, докато трае това опасно за живота му положение. Но той, като истински духовенъ пастиръ, заявява: „Азъ трѣбва да бѣжа при моето стадо и да страдамъ както то страда!“

Това сж думи, казани отъ единъ достоенъ пастиръ и мѣченикъ, който е поелъ своя пѣть къмъ Голгота и е готовъ да се жертва за Христовата вѣтра и своитѣ пасоми. Заради това, че той не е съгласенъ съ новия законъ за вѣроизповѣданията, споредъ който Католическата църква въ България ще бѣде ликвидирана като юридическа личност, е обявенъ за врагъ № 1 на комунистическия тоталитаренъ режимъ.

На 16 юлий 1952 г. рано сутринята епископъ Евгени Босилковъ е арестуванъ отъ органите на ДС. Въ сжщия денъ сж арестувани и други католически свещеници отъ София, Пловдивъ, Русе, Варна, Ямболъ и други мѣста, обвинени въ шпионажъ.

Започватъ разпити, придружени съ адски мжчения. Следъ нѣколкомесечно следствие е формиранъ сждебенъ процесъ. Епископъ Босилковъ, като водещъ процеса, е изправенъ на подсѣдимата скамейка, за да отговаря за деяния като шпионинъ. Предъ сжда той се държи като истински Христовъ войнъ и не се признава за виновенъ. И въпрѣки всичко на 3 октомврий 1952 г. съ присжда № 895 по НОХД № 452 е осъденъ на смъртъ. Следъ гѣлото, окованъ въ вериги, той е закаранъ въ Софийския централенъ затворъ, кжде-

то очаква изпълнението на присждата. На 11 ноемврий 1952 г. въ 23.30 ч. презъ ноцята той е екзекутиранъ. Така угасна единъ невиненъ човѣшки животъ. Така мжченически умира единъ вѣренъ служител на Бога и бележитъ архиерей на Католическата църква въ България. Неговата смъртъ покрусява сърдцата не само на близкиитѣ му, на пасомитѣ, но и на всички негови познати загъ граница.

Презъ време на сждебния процесъ срещу епископъ г-ръ Босилковъ и неговитѣ съпроцесници, видни български емигранти въ чужбина издигнаха гласъ на протестъ срещу беззаконията, извършени отъ комунистическата партия въ България. Въ писма, отправени го президенту на САЩ и секретаря на ООН, тѣ настояваха да се застъпятъ предъ българското правителство, за да спасятъ живота на епископъ Босилковъ и на останалитѣ негови съпроцесници.

Въпрѣки отправенитѣ призови комунистическото правителство и сждебнитѣ органи обезглавиха Католическата църква въ Северна България, като изпълниха смъртната присжда на монсеньоръ Босилковъ.

Следъ 10. XI. 1989 г., когато рушителнитѣ облаци на комунизма въ България бѣха разпръснати и страната ни пое пѣтя на дългожадуваната демокрация, всички репресирани лица, пострадали по времето на комунистическия режимъ, бѣха реабилитирани. Реабилитирани посмъртно сж епископъ г-ръ Босилковъ и останалитѣ негови съпроцесници.

Не е ли време този страдалецъ да бѣде канонизиранъ като мжченикъ за Христовата вѣтра, подобно на отецъ Попиелушко, убитъ отъ Полската гържавна сигурностъ.

„Социалистическиятъ реализъмъ“ - методъ за нагли изопачавания

Милчо Спасовъ

Лѣтото на 1945 г. Въ сърдцето на сразена Германия пристига самолетъ. Отъ него се появява сияйна фигура, доминираща надъ множеството. Това е генералисимусъ Сталинъ, въ бѣл кителъ (лѣтна военна куртка). Като свърхестественъ небесенъ пратеникъ той сѣкаш плува срѣдъ възторженитѣ победители. Бърлогата на звѣтра е превзета. Комунизмътъ, бждещето на цѣлото човечество, начертано отъ гениалнитѣ Марксъ, Енгелсъ, Ленинъ и самия Сталинъ, просто може да се докосне с рѣжа...

Описаното е сцена отъ филмъ, създаденъ по метода на т.нар. социалистически реализъмъ. Споредъ официалната дефиниция сжщността на „метода“ се състои въ „правдивото, исторически конкретно отражение на действителността, въ нейното революционно развитие - въ движението на общество-

то къмъ комунизма...“ Въ тези фалшиви, лукаво скрени думи има толкова истина, колкото въ „щастливата, достойна сжда“ на Сталиновитѣ посрещачи въ описаната филмова сцена и милионитѣ оцѣтели следъ войната техни сънародници, независимо дали сж попаднали или не следъ това въ ГУЛАГЪ.

Съ подобна „правдивостъ“ българскиитѣ ученици на Сталинъ, Ждановъ и Сусловъ сътвориха по партийна поржчка немалко филми, които, извадени отъ нафталина, биваха напратвани на българскиитѣ тв-зритатели въ най-гледаното време, докато траеше триумфалното шествие изъ страната на прокудения преди 50 години български Царъ. На пения денъ отъ посещението на Негово Величество бѣше програмиренъ за излъчване филмътъ „Царъ и генералъ“. Въ него Царъ Борисъ III увещава пенсио-

нирания отъ 6 години ген. Заимовъ да оглави формиращъ се български корпусъ за Източния фронтъ. Въ днешна България дори и най-вмирусаниятъ идеологически шаранъ не може да не знае истината за отношението на Царя-Обединителъ срещу участието на страната ни въ войната съ СССР. Сжщо и за „хоноруваното“ предателство на генерала-шпионинъ. Но непосредствено преди излъчването на филма въ телевизията се обадиль неговиятъ режисьоръ и изразиль своето несъгласие „творбата“ да бжде показана. Явно, че истината за описванитъ събития, появила се презъ последнитъ години, е пробудила искри на честъ и достойнство въ твореца и го е накарала да се разграничи отъ сътвореното отъ самия него.

На 3 юний бѣше излъчено по БНТ едно друго гадно „произведение“ на филмовото изкуство - филмътъ „Служебно положение оргинарецъ“, създаденъ по откъснати отъ контекста мотиви изъ разказитъ на виденъ писателъ. Авторитъ на филма най-дебелашки се гаврятъ съ българскитъ офицери, во-

гачи на славната българска войска, наричана тогава отъ цѣль свѣтъ „японцитъ на Балканитъ“. Перверзните детайли, „сжтворени“ отъ развратенитъ мозъци на сребролюбивите „творци“, могатъ да бждатъ „отражение“ единствено на собственитъ имъ похотливи инстинкти.

Идеологическитъ влъхви отъ БНТ „ощастливиха“ зрителитъ и съ филмовата поредица „Сами срѣдъ вълци“ - възхвала на предателството и платения шпионажъ, кждето се мѣркатъ изопаченитъ до ниво карикатура образи на Царь Борисъ III и редица други видни българи.

Заключение: По време на триседмичното посещение на Царь Симеонъ II кучетата (идеологическитъ велможи отъ БНТ) си лаеха (програмираха проташко изкривени моменти отъ българската история), а керванътъ (**триумфалното шествие на Царя изъ страната**) си вървеше! Злобата на мъничетата ни най-малко не повлия на възторга на милиони българи при срѣщитъ имъ съ Н.В. Царя!

Проф. д-ръ Георги Г. Марковъ, д.б.н.

На 2 юлий 1968 г. единъ 30-годишенъ смѣль и решителенъ българинъ презазва буйнитъ води на Места, за да поеме трупния и рискованъ пѣть на политически емигрантъ. Клеймото „синъ на ливидиранъ народенъ врагъ“ е отхвърлено. Загъ желѣзната завеса оставатъ майка, братъ, сестра, приятели... Но въ сърдцето е Родината! И дългътъ къмъ мъченицитъ отъ нѣколко поколения българо-родолюбци, синове на злочестата Македонска земя. Между които е и неговиятъ баща - Илия Тодоровъ Гаджевъ, народенъ учителъ в гр. Неврокопъ (сега Гоце Дѣлчевъ), активистъ на революционното движение на македонскитъ българи. Единъ отъ онези жилави потомци на Паусий, братя Миладинови, Гоце Дѣлчевъ и Даме Груевъ, които не преклониха глава предъ агентитъ на Коминтерна, заели се да създаватъ „македонска нация“. За своето родолюбие коравитъ синове на Българска Македония заплатиха съ живота си. На 5. X. 1944 г. Илия Тодоровъ Гаджевъ заедно съ още 18 видни граждани на гр. Неврокопъ е звѣрски убитъ безъ сждъ и присжда.

Неврѣстнитъ деца на убития учителъ, 6-годишниятъ Иванъ и 2-годишниятъ Здравко, поематъ заедно съ гѣсетки хиляди други нерадостната сждба на синове и дъщери на народни врагове. Но не се предаватъ. По-малкиятъ, Здравко, днесъ е известенъ нашъ теноръ отъ Софийската народна опера. Големиятъ братъ, Иванъ, минава презъ одисеята на политическото емигрантство. Родолюбивитъ македонски българи въ САЩ и Канада протѣгатъ ржка на младия, способенъ и упоритъ българинъ. Д-ръ Иванъ Илиевъ Гаджевъ става първиятъ българинъ, придобиль правоспособностъ на

Имена!

ветеринаренъ лекаръ въ САЩ, преуспѣващ, заможенъ и уважаванъ гражданинъ на великата американска република. Но не забравя дълга си къмъ Родината. Продължава апостолската културно-просвѣтна дейностъ на баща си.

На 6. X. 1976 г. д-ръ Иванъ И. Гаджевъ основава въ гр. Детройтъ, САЩ, Македоно-български наученъ институтъ „Св. Климентъ Охридски“. Посвѣщава гѣлото си на паметьта на трагично загиналия баща. Сжбира огромна библиотека отъ нѣколко хиляди тома книги за българската история и специално за културния животъ и революционнитъ борби на българитъ въ Македония и за дейността на прѣснатата по свѣта българска македонска емиграция. Особено цененъ гѣль въ фонда на Института сж фотодокументационнитъ - уникални! - материали, както и архивни материали отъ и за видни дейци на ВМРО и на българската македонска емиграция.

Въ хода на своитъ дирения д-ръ И. Гаджевъ е събралъ и огроменъ документационенъ материалъ за родоотстъпническата дейностъ на недостойни българи, които още отъ 20-титъ години се заеха, подъ поржчение и подъ командата на Коминтерна, да превръщатъ частъ отъ българския народъ въ несжществуваща „македонска нация“.

По-голу поместваме писмо на д-ръ Гаджевъ, което, заедно съ приложеното факсимиле, изяснѣва редица моменти отъ родоотстъпническата дейностъ на Коминтерновските агенти, и специално на г-нъ Георги Зайковъ Пирински, комуто неотдавна в-къ „Дума“ предостаби почти цѣла страница за възхвала и популяризиране на „народополезното“ му гѣло.

Прегудвиканъ отговоръ

Въ в-къ „Дума“ от 29. XI. 1990 г. се появи обширно интервю - реакция на едно мое закачливо намекване, че г-нъ Георги Николовъ Пирински, изгоненъ 1951 г. отъ САЩ за комунистическата си противоамериканска дейность, не забравя да поиска отъ омразнитѣ капиталисти, нееднократно оплювани въ неговитѣ писания, пенсия. Заедно съ това, обкиченъ съ почетнитѣ звания на тоталитарния режимъ, той едва ли се е отказалъ отъ традиционната за подобни случаи народна пенсия, вървяща успоредно съ вероѣтно немалката такава за прослужени години на вѣрность къмъ комунистическитѣ идеи. Интервюто надхвърля леко контуритѣ на една мастита фигура отъ американското работническо и комунистическо движение, борець за миръ отъ свѣтовна величина. Упорито обаче се избѣгва информация, която поне да загатне заслугитѣ на тази личность къмъ собствената му родина и къмъ българската емиграция въ САЩ. Началната реплика, свързана съ моето име, е повече отъ кратка: „Не познавамъ господина, както и той менъ.“

Лъжетѣ се, господинъ Пирински! Въ хода на моите изследователски търсения като директоръ на македоно-българския наученъ институтъ „Св. Климентъ Охридски“ събрахъ толкова материали за „патриотичната“ ви дейность въ САЩ, че смея да твърдя, ви познавамъ по-добре отъ вашитѣ близки. При менъ е цѣлиятъ архивъ на Смиле Войдановъ, вашъ прѣкъ шефъ, по линия на ЦК на Македонския народенъ съюзъ въ Америка. Възползувайки се отъ закона за свободна информация следъ съответния срокъ на давность, успѣхъ да получа чрезъ американското Министерство на правосъдието, вашето досие - обемистъ томъ, наброяващъ 1100 страници. Всички тези документи, както и свидетелствата на редица известни личности на емиграцията въ САЩ, очертаватъ Георги Пирински (познатъ сѣщо като Джорджъ Николовъ, Джорджъ Зайковъ, Джорджъ Зиковъ, Джорджъ Никовъ, Джорджъ Братлофъ, Илия Златкофъ, Джорджъ Пейчевъ и пр.) като родоотстъпникъ, веренъ агентъ на Коминтерна, Титовъ довереникъ.

Като секретаръ на Македонския народенъ съюзъ въ САЩ Георги Пирински се проявява като отявленъ врагъ на българскитѣ интереси въ Македония, ратувайки за Македония съ своя история, своя държава и свой езикъ. Въ литературата, която издава самъ или покровителствува за издаване, могатъ да се срещнатъ такива редове: „Великобългарските и великосръпските шовинисти оспоруат на македонскиот народ правото да биде отделна самостоятелна югословенска нация; „македонскиот народ изгуби окончателно верата во освободителната мисија на Болгарија“ (изъ книгата на Дим. Влаховъ „Формирането на македонската нация и македонскиот јазик“ - издание на съюза, чийто секретаръ е Пирински). Подъ псевдонима Бистришки самиятъ той написва статията „Защо ние македонцитѣ сме отделна нация“ сѣщо отъ моя архивъ, за която вече стана дума изъ страниците на сп. „Всяка недѣля“ (бр. 4). Отричайки правото на хората отъ Пиринския край да се наричатъ българи, Г. Пирински стига до невероятната историческа констатация, че „държавата на богомилеца царь Самуилъ не бѣше Втора българска държава, както искатъ да я представятъ българскитѣ буржоазни историци, а тя бѣше държава на македонските славяни, съществували наредъ съ българското царство и сръбското кралство.“ А че и децата у насъ знаятъ за Василий Българоубиець - това не слушава вѣрния войникъ на Коминтерна.

Прави впечатление, че по времето, когато най-изявени личности на България минаваха презъ мелачката на тоталитарния режимъ, гниеа въ незнайни гробове, лагери и затвори, видниятъ борець за миръ и правдини плаче за „насилието и терора, на който управляващитѣ въ страната (разбирай САЩ - б.м.) реакционни сили подлагатъ работническата класа, негритѣ, американскитѣ славяни“, за разправата съ демонстриращитѣ работници, за държанитѣ „въ условията на безчовечна експлоатация и гнетъ американци“. Какво допринесе той съ богатия си опитъ за социалната справедливостъ и политическата свобода въ собствената му страна следъ завръщането презъ 1951 г.? Първото му задължение е да затръби, че въ Америка билъ „свидетель единствено на насилие“, че „съвременнитѣ американски закони и сегашното американско правителство сѣ антинародни.“ А само година преди това е реагиралъ ядно отъ затвора „Елисъ Айландъ“ на ухапането отъ страна на вестникъ „Македонска трибуна“, че „комунисти отъ рода на Пирински“, които хвалятъ комунистическитѣ режими „правятъ всичко възможно за да останатъ въ империалистическа Америка“. Още повече че въ отчет-

100-18581 *

ALL INFORMATION CONTAINED

HEREIN IS UNCLASSIFIED

DATE 2/17/87 BY SP4 EFW/KFA

GEORGE PIRINSKY

Amer. Slav Congress
205 E. 42 St.

Born: 8/15/01 Bansko, Macedonia

Age: 46

Height: 5'9 1/2"

Weight: 160

Hair: Brown

Eyes: Brown

Nationality: Yugoslavian

Race: Macedonian

Distinguishing feature: Small

mole under left eye

m. g. / 100 - 185 81 - 1a - 75

GEORGE PIRINSKY

нитѣ доклади и писания на Македонския народенъ съюзъ, където името на България се избѣгва почти ритуално неизменно е отделено мѣсто за страната - еталонъ на човѣшката справедливостъ, която стои като огроменъ фаръ и сочи на социалъ- и националпоробените народи пътя на тѣхното избавление“, която е „...гордостта и надеждата на гладнитѣ и поробени отъ цѣлъ свѣтъ“.

Авторката на споменатото интервю въ в-къ „Дума“ Бойка Асьова въ стремѣе си да обогати сложния образъ на бѣловласия борець за миръ се обръща къмъ него: „И какъ вие, който сте българинъ и никога не сте се чувствували другъ...“ Стопъ!

Въ американскитѣ документи г-нъ Пирински е регистриранъ като „...югославянинъ“, а расата му е македонска! Ако се върнемъ назадъ къмъ IV конгресъ на Македонския съюзъ, ще откриемъ въ материалитѣ му препоржката за „въвличане въ редоветѣ на Македонския народенъ съюзъ и гръцкитѣ, турски и куцовлашки емигрантс-

ки маси" - т.е. куцо и сакато само да не е носителъ на българско национално самосъзнание. Е, какъ да не ти дойде на езика словото Паисиево!

Бележитиятъ ни емигрантъ се гордѣе, че е познавалъ лично Поль Робсънъ, но избѣгва да говори за дружбата си съ Дим. Влаховъ. Стоѣнъ Христовъ и други отявлени врагове на българщината. Той може да бѣде доволенъ и отъ друго - отъ успѣшната борба за разединяване на нашата емиграция въ САЩ - дѣло, чиито глодове продължаваме да беремъ и до днесъ.

Нека бѣда избранъ правилно. Всѣки е въ правото си да посвѣти своя животъ на едни или други идеи. Това сж проблеми на неговата собствена съвестъ. Но е кошунство единъ доказанъ врагъ на интересите на родината да се кичи съ най-високитѣ нейни звания. Иначе спокойно и по заслуги може да бѣде титулуванъ „герой на БКП“, „герой на Коминтерна“ и дори „герой на СССР“.

Дошло е време да се преосмисли истинското мѣсто на редица подобни личности, които си кротуватъ въ топлитѣ пазви на неведнѣж прекрояваната ни история и продължаватъ да се кичатъ съ лавровъ венецъ, отъ който сж останали само сухитѣ клоии...

Д-ръ Иванъ Гаджевъ

П.П. Вѣроятно това ново врѣме мудно ще влезе въ нашия политически календаръ. Направи ми впечатление, че някои материали по тази тема, които, наученъ отъ горчивия опитъ, изпратихъ на нѣколко мѣста, така и не достигнаха точния адресъ. Възможно е и нѣкои редактори да не сж събрали куражъ, за да ги публикуватъ. Явно службитѣ отъ недалечното минало продължаватъ да изпълняватъ по инерция стари задължения. Но азъ трѣбваше да сподѣля съ васъ това, което вълнува всеки родолюбивъ българинъ.

И.Г.

Изъ живота на българската емиграция

Емигрантитѣ отъ лагера Триестъ, Италия, на 28 августъ 1954 г. се събраха да запалятъ свеци въ паметъ на Царъ Борисъ III и всички пагнали за свободата на милата ни Родина. Панихидата бѣше финансировано подкрепена отъ двамата северняци отъ Врачанския край Пело Георгиевъ и Милети Младеновъ, достойни и вѣрни монархисти.

Емигрантитѣ се събираха много години наредъ съ една мисълъ и молитва - да оставятъ костютитѣ си въ свободна родна земя.

Богъ да прости и всички мѣзи, които почиватъ по чужди мѣста въ всички краища на свѣта!

Генчо Нанковъ

Присъстваващитѣ на панихидата, Триестъ, 1954 г.

Писма до редакцията

Презъ априлъ т.г. направихъ още едно посещение до България. По-миналитѣ години ми изчезнаха куфаритѣ, този пжтъ ме накараха три пжти да ги прекарвамъ презъ рентгена, следъ това ме отгѣлиха въ една стая и ме накараха да извадя всичко отъ куфаритѣ „да видимъ какво носишъ“, казва. Голѣми неприятности - станахъ за разилъ предъ моитѣ близки. По този поводъ искамъ да сподѣля съ васъ нѣкои мисли. Равенство и расизъмъ по сжщество сж дветѣ най-голѣми заплахи за демокрацията. Идеята за равенство създаде такава бъркотия по свѣта - всѣки се смѣта за уменъ, прекалено уменъ. А най-страшното нѣщо е да се разправяшъ съ простащи. Само такива могатъ да приематъ това, което е у насъ, за демокрация. А то е нито риба, ни пѣтмелъ. Но народътъ разбира, че нѣма демокрация и комунизмтитѣ си управляватъ и колкото повече разбира, толкова повече се прибира въ черупката си и го е страхъ. А комунизмтитѣ управляватъ по старитѣ си програми - физическо заплашване, преклонение и кржгло затѣпяване.

Н. Калояновъ - Хонолулу

Нови книги

Презъ априлъ т.г. излѣзе отъ печатъ стихосбирката „Непрестанно“ на Нареджа Радева. Съ поетична вещина г-жа Радева е станала изразителъ на чувства и мисли, които вълнуватъ всѣки.

Желаешитѣ да си набавятъ стихосбирката да се отнесатъ на адресъ:

Надежда Радева, кв. „Рупелъ“, вх. Г, ет. 6, кв. „Здравецъ-северъ“, Русе - 7005

Излѣзе отъ печатъ и книгата на г-нъ Константинъ Бакаловъ - бившъ секретаръ на банкера Буровъ, за жертвитѣ следъ девети септември 1944 г. подъ насловъ „Шепотъ отъ преизподнята“.

Книгата е написана по действителни случаи, свързани съ събитията следъ девети септември 1944 г., времето на Народния съдъ и безследно изчезналитѣ.

Съобщения

Чествуване Деня на Храбростта въ Ниагара Фалсъ - Канага

На 5 май 1996 г. въ Църквата „Св. Ив. Рилски“ Ниагара Фалсъ, Канада, се състоя традиционното тържество за чествуване Деня на Храбростта - Гергьовденъ, организирано от БНФ Канада и Настоятелството на Църквата „Св. Ив. Рилски“. Тържеството бѣ масово посетено от емиграцията ни. Между присъстваващитѣ личеше голѣма група отъ Торонто начело съ Д-ръ Ангелъ Тодоровъ, г.г. Тодоръ Тодоровъ отъ Охайо - САЩ, Антонъ Ворошъ отъ Виндзоръ, гости отъ Монреалъ и други градове. Свещеникъ Тодоръ Гроздановъ отслужи тържествена служба съ участието на църковния хоръ и помощта на своя Дяконъ. Следъ службата всички отидоха предъ паметника, построень отъ БНФ и Църквата въ честь и паметъ на героитѣ, дали живота си въ борбата противъ комунизма за свободата на България. Тамъ отъ Гроздановъ отслужи заупокойна молитва. Бѣха положени множество вѣнци и цвѣта отъ БНФ, Църковното настоятелство, Организацията на Българскитѣ запасни войни и други организации и частни лица. Свѣщеникътъ произнесе затрогващо слово. Отъ името на БНФ говори г-нь Цоню Градинаровъ. Говори и представителътъ отъ Монреалъ. Особено трогателенъ бѣ моментътъ, когато хорътъ и всички присъстващи изгѣха „Покойници“. Следъ това множеството се събра въ църковната зала, гдето бѣ сервирана народна трапеза. Г-нь Ворошъ декламира български национални стихове, посрещнати съ възторгъ. Отъ Тодоръ произнесе слово. Всички бѣха задоволени и затрогнати. Тържеството завърши при грандиозенъ усгѣхъ.

На 9 юний и 14 юлий т.г. клонътъ на БНФ въ Чикаго организира лѣтни събирания въ гористата мѣстность Шилеръ Паркъ. При българска скара, напитки и музика, и при масово посещение, нашитѣ сънародници прекараха приятни часове.

Приходитѣ отъ пикника се използватъ за поддръжки на спис. „Борба“ и други антикомунистически, продемократични прояви въ България. Ръководството на клона благодари на всички, които допринесоха за доброто уреждане на събора.

Чествуване Седмицата на Поробенитѣ Народи въ Нью Йоркъ.

Проведена демонстрация въ полза на Царъ Симеонъ и противъ комунистическия режимъ въ България

На 14 юлий 1996 г. въ Америка бѣ чествувана Седмицата на поробенитѣ отъ комунизма народи. Въ Нью Йоркъ, по инициатива на Комитета на поробенитѣ народи, на който д-ръ Иванъ Дочевъ е почетенъ Председателъ, бѣ организирана специална служба въ катедралната църква „Св. Патрикъ“, последвана отъ Парадъ по 5-то авеню, главната улица на Нью Йоркъ, и публично събрание въ Централния паркъ. Взѣха участие групи отъ надъ 20 националности, които все още сж подъ комунистическо управление. България бѣ представена отъ група членове на БНФ, отъ Нью Йоркъ и Нью Джерси, водени отъ Председателя на клона г-нь Емилъ Атанасовъ, и на чело съ българското знаме, носено отъ г-нь Петъръ Николовъ. Групата носѣше портрета на Н.В. Царъ Симеонъ II и плакатъ, на който бе написано „KING SIMEON - YES, COMMUNISM - NO“.

Това бѣ една демонстрация въ полза на Царъ Симеонъ и противъ комунистическото управление въ България, подкрепяна отъ цѣлокупната българска родолюбива емиграция.

Организационниятъ комитетъ „Генералъ Иванъ Вълковъ“ гр. Казанлъкъ проектира да издаде възпоменателна книга за генералъ Иванъ Вълковъ (воененъ министъръ 1923-1929 г., пълномощенъ министъръ на България въ Италия 1929-1934 г., основателъ на Военната фабрика въ гр. Казанлъкъ и почетенъ гражданинъ на града до 9. IX. 1944 г.) и за началницитѣ на военната фабрика въ гр. Казанлъкъ до 1944 г. Умоляватъ се всички, които иматъ сведения и снимки за дейността на Генералъ Вълковъ и за началницитѣ на военната фабрика въ гр. Казанлъкъ отъ преди 9. IX. 1944 г. да ги изпратятъ на комитета, за да се използватъ за книгата. Гарантира се връщането на снимкитѣ. Всичко да се изпраща до: Данчо Мариновъ, кв. „В. Левски“, бл. 30, вх. А, ап. 3, гр. Казанлъкъ 6100.

Списъкъ на началниците на Държавна военна фабрика - Казанлъкъ, въ периода 1924-1944 г.

1. Генералъ-майоръ ДИМИТЪРЪ СТОЕНЧЕВЪ - 1924-1929 г.; 2. Полковникъ АЛЕКСАНДЪРЪ САВОВЪ - 1929 г.; 3. Генералъ-майоръ ВЛАДИМИРЪ ТАНИНЧЕВЪ 1929-1933 г.; 4. Генералъ-майоръ ЯНКО БОЙЧЕВЪ - 1933-1935 г.; 5. Полковникъ РУСИ ХРИСТОВЪ РУСЕВЪ - 1935-1936 г.; 6. Полковникъ ХРИСТО ВЕЛЧЕВЪ - 1936-1939 г.; 7. Генералъ-майоръ АСЕНЪ КРАСНОВСКИ - 1939-1942 г.; 8. Полковникъ ИВАНЪ ДЖАНГОЗОВЪ - 1942-1944 г.; 9. Полковникъ СИМЕОНЪ РАНГЕЛОВЪ - 1944 г.

Пишатъ ни...

По случай „52 години отъ раздѣлата“

Пжтъть къмъ Родината

Дълго съмъ чакалъ свободата, чужбина майка ми стана, а ти, Българо, чужденка. Въ чужбина е моятъ домъ и тукъ вече е моята фамилия порасла. Чужбина ме е приела и признала за свой. Въ чужда земя дълбокъ корень пуснахъ. За жалостъ, въ собствената ми родина, за менъ нѣма мѣсто, нито хлѣбъ! - Родино, защо тъй сърдито и гузно ме гледашъ? За тебъ съмъ билъ безбройно тормозенъ. За тебъ съмъ по затвори и лагери кисналь. За тебъ съмъ понасяль тирански насилия. За тебъ съмъ билъ въ желѣзни вериги окованъ, на гробища откарванъ.

О, сждбо, сждбо, защо си била тъй жестока къмъ менъ?

Прекъсно дойде свободата, старостъта вече тропа на вратата!

Мислитѣ, мечтитѣ, ежедневнитѣ блѣнове, все къмъ тебе, Родино, ме пренасятъ, ни покой, ни почивка ми не даватъ.

Мила Родино, скѣпа Родино, предъ моя погледъ ти си най-хубавата красавица на този свѣтъ!

Родино, ти се вече отрече отъ собствената си рожба. Въпрѣки всичко това, азъ те безкрайно обичамъ, блѣнувамъ и копнея по

тебъ.

Може би за последен път искам да видя градовете, селата, зелените ливади, плодородните ниви и тъй вече красивата ти китеста природа.

Защо тъй бързо забрави собственото си чедо?

Защо червените партии продължават да управляват Родината?

Защо е пътят към теб с тръни и бодли задръстен?

Живко Сребровъ, Златният бръгъ - Австралия

Пишат ни от Южна Африка

Ние, българите, тук не сме добре и то осезателно се чувствува след създаването на легацията. Комунистите се настаниха в сграда за милиони и си живеят луксозно. Ние всички сме зле. Българските управници тук вече може би наброяват 50 - представители на правителството в България - разпространяват идеята, че в България е много добре, демокрацията е в пълно развитие. Емигрантите тук в момента сж само българи и румънци. Не получават документи за престой и работа. Не можейки да се устроят тук, търсят път към Австралия, Америка и Нова Зеландия. Хората ни сж деморализирани, сж недовърне към България.

Положението в легацията е следното:

Консултът си замина, дошъл е друг на негово място. Предстои да си замине и посланикът - Петко Драгановъ. Той не направи нищо добро за българите тук. Изтъкваше само себе си и си отживя. Роден в Кайро през 1953 г. Учил в Москва и следвал право - школа за консули, сжшо в Москва. Кариерата си започва в Гана - чиновник в посолството. След това става трети секретар в българското посолство в Хараре - Зимбабве. След 1989 г. героите от Хараре сж отзовани в България. Там бше посланик братът на Лукановъ. Той обаче успява да замине директно за Москва, имайки руски паспорт. През 1993 г. П. Драгановъ е изпратен за посланик в ЮАР. Без знания и маниери оглавява българското посолство. Добре че си отива вече. Въпросът е кой ще дойде сега? Дано е нкой с познание в дипломатията, българин с чувство към българите, които да оправи нещата тук. Ако нещата започнат да се променят у нас, вървам, че и тук ще тргне по-добре.

Лиса Лисева - Южна Африка

В времето, когато деморализацията шествува по улиците и в душите, когато изключително надарени физически използват силата си за грабеж вместо за труд, едно приковано за инвалидната количка същество ни дава урок по духовност. Повече думи ще намалат светлото лчение от него.

Господъ да е с тебе, Мариела!

Чрез сп. „Борба“ до всички страдалци за България - изгнаници
Мои сънародници, страдалци за Отечеството,
Изпращам на всички, включително и на Н.В. Царь Симеон II пожеланията си за успех и възкръсване на всичко българско и родно. Тези мои най-съкровени мечти споделям с вас, като пиша с перодръжка в устата. 31-годишна съм, но от 14 години съм прикована към инвалиден стол, изцъло неподвижна съм, с изключение на лицевите ми мускули след катастрофа. Никако няма да падна духомъ, въпреки безпаричието, бюрокрацията, хорското бездушие.

Пиша и рисувам, стиснала четката с жби, а задъ

гърба си имам 4 изложби, а есента (живот и здраве) в София ще се състои премиерата на първата ми стихосбирка - редактор и художествено оформление Михаилъ Тошковъ, председател на ССП. Не работя за слава, а за да докажа, че съм Човък!

Помагам с каквото мога на моите братя и сестри по съжба.

Богомолка съм, монархистка, а мотото ми е:

„Да съхраним човшкото в Човка“

Дано всичко, което търпя и претърпявам, даде и на вас сили!

Богъ да ви пази и закриля!

Ваша родна Мариела Въндева, Враца

„Господъ дава, но в кошара не вкарва...“

Стара, прастара мъдрост е: „Помогни си самъ - да ти помогне и Господъ!“ И наше задължение е да работим разумно и целенасочено - с чувство за дълг и отговорност - за реализиране на тази истина, от което само полза можем да допринесем: на народа си, на държавата си, на обществото ни, на семейството ни, за себе си дори.

Никой по-добре от нас самите не може да ни помогне - тъй безкористно и истински. Никой по-добре от нас не познава душите ни и нашите тежнения, болки и страдания; нашите копнежи, надежди и очаквания, и нашите вътрешни гласове...

Чуждият ли ще замиле за нашите съдби и несрети; пориви и тежби? Чуждият ли ще заплаче за теглата ни сиромашки и неволите сирашки? Той ли ще ни подаде бащина безкористна дъсница за помощ и подкрепа, за обич и защита в туй време раздълно?! - Не вървам! Не вървам в лукавите мимики, жестове; в гримасите мазни, ехидни и в съзрителите слъпи на „доброжелатели с тлъсти вратове и набъбнали банкови сметки“.

Преситихме се на обещания, лъжи и демагогия. На разни революции се преситихме и преходи всевъзможни. Доста горчив опит по неволя добихме. Стига ни толкова! Нека сами си поправим колата и не чакаме неволята да ни я вдигне на кола. Сили в народа ни винаги има в резерва. Да мобилизираме всичко здраво у нас, да си подадем братски ръце - всички демократично мислещи, честни хора на България - и с общи усилия да нанесем решителен удар по демагогската експанзионистична политика на БСП (БКП) в предстоящите президентски избори, давайки гласа си за достойния кандидат за президент на Родината ни от Обединената демократична опозиция, ако искрено искаме в страната ни да затвори живъ, съзидателен дух и да заживеем в истински мир и дружелюбие. В противен случай - гибел; прокоба ни чака до гроба!

„Господъ дава, но в кошара не вкарва...“

Димитър Ц. Бутански, Койнаре

Раздѣла съ единъ голѣмъ българинъ

На 13 юлий 1996 г. въ гр. Римъ, Италия, почина

Д-ръ Димко Станевъ

Д-ръ Станевъ е роденъ на 12 януарий 1923 г. въ гр. Мюнхенъ, Германия. Прекарва детството и ранната си младостъ въ България, която е принуденъ да напусне завинаги следъ трагичнитѣ събития на 9 септември 1944 г. Презъ 1952 г. се установява да живѣе въ гр. Римъ. Едва ли има българинъ, който да е миналъ презъ Римъ въ своя емигрантски животъ и да не е посетилъ д-ръ Станевъ или, най-малкото, говорилъ съ него. Независимо отъ неговото здравословно и материално състояние, той винаги бѣше готовъ да погледне рѣка на всѣки, по една-единствена причина: че е българинъ. Самиятъ той, изключително гордъ, че е българинъ, никога не прие чуждо поанство презъ всичкитѣ тѣзи години.

България бѣше винаги въ неговото сърдце и до последния си день той не престана да се бори срещу чудовищнитѣ поражения, нанесени на Родина ни отъ червения комунистически режимъ. Презъ последнитѣ 15 години д-ръ Станевъ бѣше председател на Международната Лига за Правата на Човѣка, която има 16 клона въ цѣлия свѣтъ. Въ капацитета си на председател, той успѣ да покаже на свѣта истинското, окжпано въ кръвта на милиони невинни жертви, лице на комунистическата действителност не само въ България, но и въ другитѣ поробени страни.

За насъ, които имахме привилегията да го познаваме като Димко, той бѣше повече отъ братъ, приятель, съветникъ... Нѣма думи, които да могатъ да опишатъ необятната празнота, създадена въ мига, въ който благородното българско сърдце на Димко престана да бие.

Скъпи Димко, въ този часъ на болка и тъга, ние си спомняме твоитѣ думи: „Борете се за нашата мила и хубава България!“, и ти обещаваме да продължимъ твоето гѣло независимо отъ трудноститѣ и препятствията по пътя.

Нека Богъ те приеме така, както ти прие всички насъ, и вѣчна да бѣде свѣтлата ти паметъ.

Ангелъ Марковъ, Калифорния

Скрѣбна Вестъ

На 1 априль 1996 г. почина въ Мюнхенъ, Германия

Ген. щ. майоръ Тодоръ Жековъ

на 84 години

Майоръ Тодоръ Жековъ напусна България заедно съ своя баща, ген. Никола Жековъ, преди нашата Родина да бѣде окупирана отъ болшевикитѣ.

Въ емиграция майоръ Жековъ развиваше широка национална, народополезна дейностъ. Той публикува статии по военното гѣло, въ връзка съ окупацията и по други национални въпроси.

Вѣчна да бѣде паметъта му!

Съобщаватъ ни отъ Акронъ, Охайо, че въ началото на юний т.г. е починалъ въ София

Д-ръ Георги Табаковъ

единъ отъ организаторитѣ на фондацията Макъ Гаханъ, публицистъ и известенъ емигрантски деятель.

Богъ да го прости и вѣчна му паметъ!

Скрѣбна Вестъ

На 15 май т.г. въ гр. Бѣлово - България, внезапно почина съпругничката на сп. „Борба“ по юридическиятъ въпроси

Здравка Никова - Спасова агвокатъ

Съпруга на представителя на БНФ и сп. „Борба“ въ България Гошо Спасовъ

Отъ ранна младостъ и до края на живота си тя работи съ умъ и сърдце за правова, национално силна и социално справедлива България.

Поклонъ предъ паметъта ѝ!

„Борба“

Скрѣбна новина

На 12 януарий 1996 г. почина нашиятъ дългогодишенъ членъ на БНФ

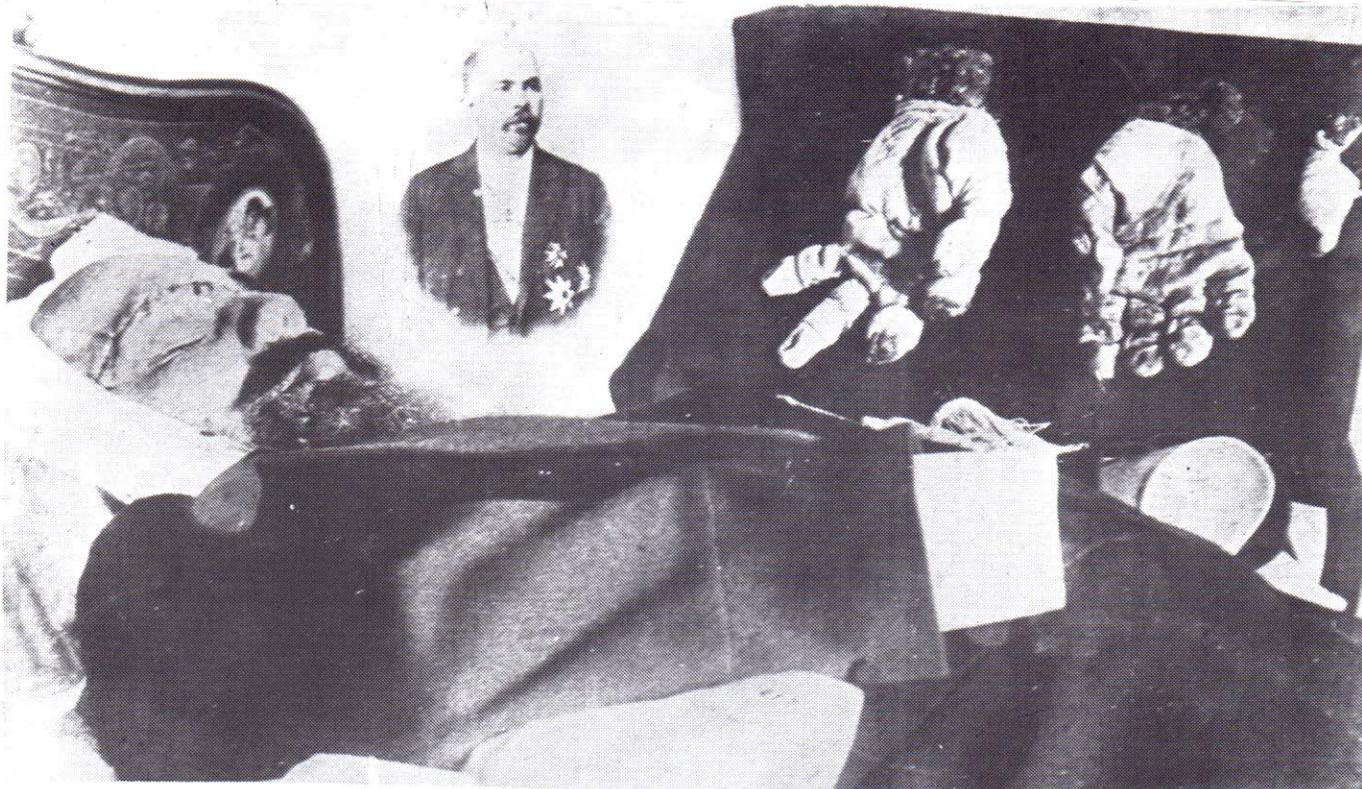
Маринъ М. Флоровъ

емигрантъ, избѣгаль отъ комунизма.

Сщиятъ е роденъ на 7 юлий 1919 г. въ село Каленикъ (Кулско).

Богъ да го прости!

Най-великият българин - борец за независимост съсечен в София през 1985 г. от руски агенти

111 години от смъртта на най-крупната фигура в новата история на България. Борец за свободата и независимостта на Родината ни. Стефанъ Стамболовъ е роденъ в Велико Търново на 31 януари 1854 г. Убитъ в София от руски агенти на 6 юли 1895 г.

Най-големият български политически и държавен деец, голям участник в национално-революционното движение. Член на Българския Революционен Централен Комитет. Участник в Старозагорското въстание 1875 и подготовката на Априлското въстание в 1876 година.

През 1880 г. е избран за Народен представител и подпредседател, през 1884 г. за председател на Народното събрание. Участва в Съединението на Източна Румелия с Княжество България. Доброволец в Сръбско-българската война 1885. След детроанирането на Князь Александър Батенберг застава начело на Контрареволуцията 1886 и бива назначен за регент. От 1887 до 1894 е министър-председател и провежда политика за пълна независимост на България - откъсване от Русия и ориентиране към Западните сили.

Всичка изявена дейност до тук, както преди Освобождението от турско робство, така и след руската окупация, го издига до върха на Българската история. Съ своята твърда политика, без подкрепа на каквато и да е чужда сила, Стефанъ Стамболовъ устоява на руските закани за повторна окупация и пада убит - злосторски съсечен - като образец на бжещити Сталинови жертви.

Според комунистическият манипулации и изопачени твърдения, нагласени по угодата на съветските агенти, Стамболовъ бързо забогатял след Освобождението, като заграбил чужди имоти, закупени евтино от турски изселници. Занимавал се с спекула и станал един от най-едрият капиталист?

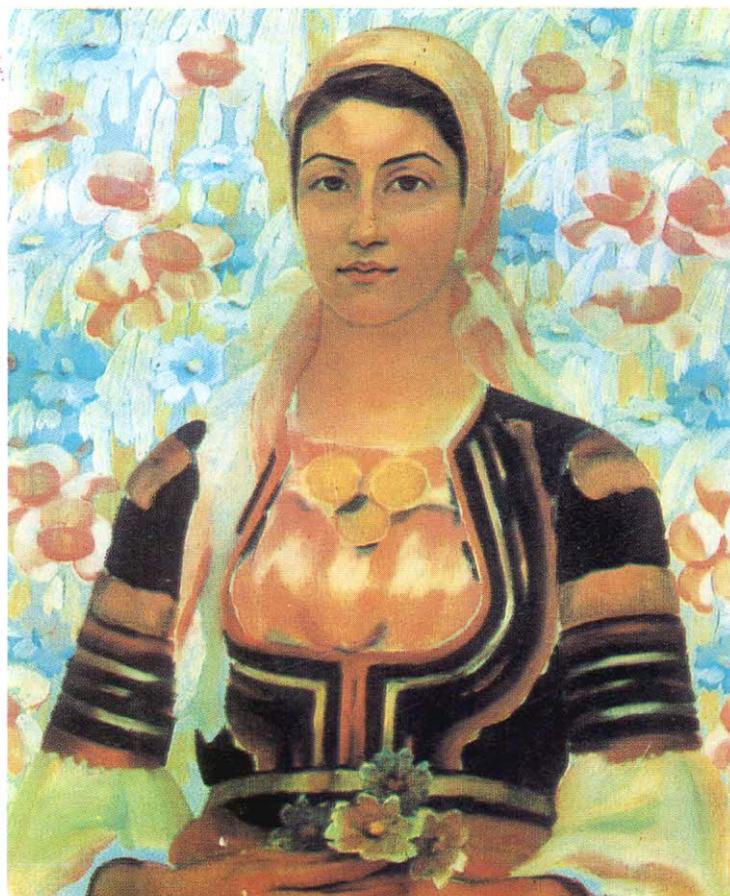
И все пак след убийството му, всичките имоти остават в България! Какво ще пишат следващите историци за крупните нови милиардери като Дойновци, Лукановци и стотици партийни дейци, изнесли милиони долари и чужда валута, изцедена от гърба на трудолюбивия български народ и замъкната из стотици западни банки?

Драгомир Загорски

БЪРБА

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

НА БЪЛГАРКАТА

Българката сърчна отъ зори
ще замеси обръдната пита,
ще загъхатъ точени кори
въ коледния благословъ увити.

Ще загърне въ своя топлина
мислитѣ си свѣтли отъ надежда.
Ще очаква бждни времена,
дето тя рога си ще отглежда.

Българко, богатство отъ мечти!
Пребжди съ омаята си свѣта,
съ гордостъта човѣшка, че си ти
вдъхновението нѣжно на децата.

Виолета Борисова

БОРБА®

Допуснатата грешка:

Най-великиятъ българинъ...
да се чете вместо 1985 г. - 1895 г.

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.